

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Stalking His

TARGET

JENNA ROSE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HEDEFİNİ TAKIP EDİYOR

JENNA ROSE

CONTENTS

[Yazarın Notu](#)

1. [Taylor](#)
2. [Layla](#)
3. [Layla](#)
4. [Taylor](#)
5. [Layla](#)
6. [Taylor](#)
7. [Layla](#)
8. [Taylor](#)

[Sonsöz](#)

[Daha fazla Jenna Rose](#)

AUTHOR’S NOTE

Hedefini Takip Etmek, aynı zamanda gizli görevinin hedefi olan masum bakire eroini takip eden son derece koruyucu bir alfanın yer aldığı, aşırılıklarla dolu, sürtük bir takipçi romanıdır. Bu, buhar, ilkel aşk ve harika bir HEA ile dolu sulu kaçışçılıktır. Eğer eğlenceli ve müstehcen (ve biraz da sapkın) bir aşk arıyorsanız, aradığınızı buldunuz!

TAYLOR

Sig-Sauer P365X tabancamın şarjörlerine mermi doldururken pencereden onu izliyorum.

Gözlerim böyle bir güzelliğe, böyle bir saflığa, böyle bir masumiyete kilitlenmişken görevimi yerine getirebilmem bile bir mucize.

Layla'ya göz kulak olmam için görevlendirilmemin üzerinden üç hafta geçti ve her gün ona ilk baktığımda kalp krizi geçireceğimden kesinlikle emin oluyorum. Her nasılsa, evrenin bilinmeyen bir lütfu sayesinde hala hayattayım. Ve Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü onu izleyerek geçirdiğim her gün, sevinçle dolup taşıtığım bir gün oluyor.

Layla Rodriguez. On sekiz yaşında, bir modelin yüzüne ve bir seks tanrıçasının vücuduna sahip. Siyah saçları parıldayan siyah bir şelale gibi omuzlarından aşağı dökülüyor. Vücudu bozulmamış ve kusursuz; kamyonetimde kamp kurduğum sokağın karşısından bile, ışığı yakaladıkça parlayan büyük, parlak, deniz yeşili gözlerini görebiliyorum.

Ona atandığım gün aynı anda hem hayatımın en iyi hem de en kötü günüydü. En iyisiydi çünkü hayatımın daha iyiye doğru değiştiği ve ilk görüşte aşka inanmaya başladığım gündü. O gün

hayatımın en kötü günüydü çünkü ben bir CIA ajanıyım ve Layla benim hedefim. Hedefim. Ve bu yüzden, o harcanabilir.

Layla bir değer. Hayat kurtarmak için tasarlanmış daha büyük bir görevin parçası. Sonunda CIA'in gizli bir bölgesinde hapse girme ya da daha kötüsü ölme ihtimali çok yüksek. Ve eğer iş o noktaya gelirse, tetiği çekmesi gereken kişi ben olacağım.

Onun ve benim bir geleceğimiz yok. Bunu biliyorum.

Bu imkansız. Görevim ona yaklaşmak ve beni amcası Hijos de Sol kartelinin başı Pablo Hernandez'e götürene kadar onu izlemek. Ama eğitimime rağmen, onunla sonsuza dek mutlu olabileceğimizi düşünerek kendimi kandırma tuzağına düştüm.

Aklımı kaçırıyor olmalıyım.

Ben bir askerim. Bu ülkeye hizmet etmek ve onu korumak için yemin ettim ve bu yemini asla bozamam. Ama bu güzel kız, onu izlerken, onu incelerken, görevi tamamlamanın bir yolunu her gün kariyer seçimimi yeniden düşünmeme neden olmuyorsa lanet olsun.

On sekiz yaşında orduya katıldım ve diğer erkekler boş zamanlarını içkiye ve kızlara ayırırken ben odaklanmıştım. Her zaman çalıştım, her zaman eğitim aldım. Gözlerim ödüldeydi ve bu yüzden bugün olduğum yerdeyim. En iyinin en iyisi. Seçkinler. Televizyonda her zaman canlandırmaya çalıştıkları ama başaramadıkları adamlardan biri çünkü biz herhangi bir aktörün olmayı umabileceğinden çok daha belalıyız.

Yine de Layla'ya baktığımda, sanki göğsüme iğneler batırmış ve kendini bana tüm dünyaya uzanabilecek görünmez bir kordonla dikmiş gibi hissediyorum. Geçen her gün, her saat, her dakika, kararlılığımın zayıfladığını ve görevim için yeni bir hedefin içimde yükseldiğini hissedebiliyorum: onunla birlikte olmak.

O benim hazinem. Ölüm, aldatma ve yıkımla dolu hayatımın kasvetli, soğuk ve karanlığında parıldayan ışığım. Ve şimdi onu bir müşteriye fiş vermek için tezgâhın üzerine eğilirken izlerken

Bacaklarımın arasına kan hücum etti ve sikimin kotumun altında acıyla sertleşmesine neden oldu.

Giydiği gül rengi askılı bluzun içinde göğüsleri nefis bir şekilde sallanıyor ve tezgahın etrafından çıkıp yağlı boyaları incelemek için eğilmesini izlerken aç bir köpek gibi salyalarını başlıyor. Sanırım envanteri falan kontrol ediyordu. Gerçekte ne yaptığı umurumda bile değil; dikkatim kalçalarının etli kıvrımlarına ve kıcının esnek etine odaklanmış durumda. Üzerindeki kot pantolon nasıl oluyor da bu kadınsı güzelliği barındırabiliyor? Tanrım, keşke o dolgun seftaliyi bir elime geçirebilseydim. Şimdi kamyondan inip çalıştığı sanat malzemeleri mağazasına koşarak onu soyup kıyafetlerini çıkarmak ve onunla birlikte olmak için kendimi zor tutuyorum.

Avucumda acıyı hissedecek kadar sert bir şekilde dolu sarjörü Sig'ime yerleştiriyorum. Bunu memnuniyetle karşılıyorum, çünkü aklımı kısa bir süreliğine Layla'dan uzaklaştırıyor ve neredeyse doğru düşünebilmemi sağlıyor.

Bunun sonu iyi bitemez, Taylor. Senin için değil. Onun için de.

Dişlerimi sıkıyorum, şu anda düşündüğüm şeyin gerçek olduğunu çok iyi biliyorum. Kendimi görevden aldirmek ve yeniden görevlendirmek için bir neden uydurmalıyım ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Çünkü bu onu bir daha asla göremeyeceğim anlamına gelir ve ben bunu kabul edemem.

Dükkândan çıkıp kapıyı kilitlemesini izlerken kanım kaynıyor ve kalbim küt küt atıyor. Sokağın aşağısına, park ettiği yere doğru yürürken her hareketini takip ettiğim için testosteronum içime akıyor.

Tahrik oldum ama aynı zamanda gergindim. Layla'nın bir kartel lideriyle ilişkisi, potansiyel olarak adam kaçırırların hedefi olduğu anlamına geliyor, bu yüzden teknik olarak neredeyse bir aydır onu takip ediyor olsam da, aynı zamanda onu koruyordum. Gölgelerden onu izleyen, başına bir şey gelmemesini sağlayan gizli bir koruma.

Kot pantolonumdaki basınç çok fazla, bu yüzden düğmeleri açıyorum ve sertleşmemi çıkarıyorum ve okşamaya başlıyorum. Duygu o kadar yoğun ki hemen geri çekilmek zorunda kalıyorum. Daha önce hiçbir kadın üzerimde bu etkiyi yaratmamıştı. Gelecek yıl otuz yaşında olacağım ama o yanımdayken kendimi aşırı seks düşkünü bir genç gibi hissediyorum.

Onu dairesine kadar takip ederken tek elle sürmeyi başarıyorum. Fark edilmemek için onunla aramdaki standart iki araba mesafesini korurken vücudumdaki her sinirde gerçek bir acı hissediyorum. Ama Tanrım, eğer ölmüyorsam. Tek istediğim ona yakın olmak. Direksiyonu sıkıca kavriyorum ve araba kullanırken yanağımın içini çiğniyorum. Sanki göğsümde sadece ona yakın olmakla, onun güzelliğinin gözlerimi doldurmasıyla iyileşebilecek açık bir yara varmış gibi hissediyorum.

Neyse ki ben yıkılmadan önce onun evine varıyoruz. Sokağın karşısındaki gölgelik alana park ediyorum ve elinde çantasıyla arabasından inip binanın ön kapısına doğru ilerleyişini izlerken avuç içimi yukarı aşağı çeviriyorum. Sonra asansöre binip ikinci kata çıkarken ve gözümün önünden kaybolurken bir dakika kadar cehennem azabı çekmek zorunda kalıyorum ama dairesinin ışığı yandığında ve içeri adım attığımda rahatlıyorum.

"İşte .." Mırıldanıyorum, elim yukarı aşağı hareket ediyor, şişmiş ereksiyonumun başını sürüklüyor.

Yaptığı ilk şey pantolonunu çıkarıp buzdolabına doğru yürürken yerde bırakmak oluyor, gözlerim siyah G-string'ine takılıyor. Attığı her adımda karamel kıcının mükemmel bir şekilde sallanmasını izlerken çenem düşüyor. Onunla çiftleşmek için içimde ilkel bir dürtü uyanıyor. Üreme dürtüsü. Sahiplenme dürtüsü. Onu sonsuza dek benim yapmak için. bir şişe su , sonra da tezgahın üzerindeki telefonuna gitmesini izliyorum.

Yanımdaki gözetleme ünitesinin düğmesini çeviriyorum. Ben daha Layla'ya atanmadan önce, ajans onun dairesini ses ve görüntüyle donatmıştı. Bunun gibi bir davada standart protokol. Şimdi cep telefonunun hoparlörüne bastığımda, konuşulan her şeyi anlayabiliyorum.

"Selam kızım," diyor abartılı bir vadi kızı ses tonuyla. "Neler oluyor?"

"Sana haberlerim var, sürtük." Tasha, Layla'nın yirmi yaşındaki arkadaşı, şu anda Teksas Üniversitesi yakınlarında bir batakhanede barmenlik yapıyor. "Sana bir erkek buldum."

Vücudumdaki her kas geriliyor.

Bir erkek mi? Hayatta olmaz. Ben hayattayken olmaz.

"Oh, öyle mi? Sana bir erkek istemediğimi söylememe rağmen mi?" Layla soruyor ve hafifçe gevšememe neden oluyor.

"Hadi ama!" Tasha telefonda sızlanıyor. "Hayatın boyunca bakire mi kalmak istiyorsun?"

"Ya bunu yapacaksın ya da bana ayarlamaya çalıştığın şu kendini beğenmiş zengin heriflerden biriyle çıkacaksın-"

"Onun kendini beğenmiş, zengin bir pislik olduğunu nereden biliyorsun?" Tasha itiraz ediyor. Kıskançlığıma ve öfkeme rağmen, Layla başını sallayıp gülerken kıkırdamayı başarıyorum.

"Seni tanıyorum, Tash. Dördüncü sınıftan beri arkadaşız. Benim için kimi seçeceğini biliyorum."

"Ne olmuş yani? Sana elmas kolyeler ve tenis bileklikleri alan bir adam istemiyor musun?"

"Biraz ara ver, Tasha."

"Çeneni kapatıp bu gece dışarı çıkar mısın?" Tasha soruyor. "Eğer ondan hoşlanmıyorsan, tamam. Ama eğer seviyorsan..."

Layla'nın ben olmayan bir adamın yanında durduğu, boynuna ve bileklerine elmaslar taktığı, Tasha'nın onu bu tür bir hayat yaşamaya ikna etmesine izin verdiği için gülümsediği bir görüntü zihnime saldırıyor.

"Peki," diye cevap veriyor Layla, omurgamda keskin bir acı hissederek. "Ama sadece çok nazikçe sorduğun için."

Hayır. Bunun olmasına izin
veremem.

İzin
vermeyeceğim.

Gözlerim senin üzerinde, güzelim. Ve seni benim yapma zamanı geldi.

Ellerim titreyerek kızların konuşmasını sessize alıyorum ve istasyon şefim Neal'ı arıyorum. İlk çalışta cevap verdi. "Hey, benim için bir gelişme var mı?"

"İçeri girme vakti geldi," diye homurdanıyorum, gözlerim Layla'nın mükemmel kışındayken hâlâ sikimi okşuyorum.

"bir şeyiniz var mı? İlk teması kurmanın bir yolu?"

"Zaman yok." Amirime yalan söylüyorum. Ülkedeki en güçlü adamlardan birine. "Vanilyalı dondurma hazırlamalıyız. Bu gece."

"Bu gece mi?" Neal'ın sesindeki kızgınlığı duyabiliyorum ama umurumda değil. Layla'nın bu adamın yanına yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim. "Tanrım, güzel uyarı."

"Yapacak bir şey yok. Onun peşinde olacağım. Sana bir konum kodu göndereceğim. Sadece çocuklar orada olsun."

Neal itiraz edemedi telefonunu kapattım. O benim patronum olabilir, ama sahadaki botlardan ben sorumluyum. Bu gece operasyona çağırmak için görevle ilgili meşru bir nedenim var mı? Hayır. Ama Layla'nın elimden kayıp gitmesine daha fazla seyirci mi kalacağım? Kesinlikle hayır.

Derin bir iniltiyle, sanki gökyüzünde bir gök gürültüsü patlamış gibi elimde patlıyorum. Bu görev beni değiştirdi. Protokolü çiğniyorum, patronuma yalan söylüyorum, tüm görevi riske atıyorum. Hepsi Layla'yı karım, sevgilim, sonsuza dek benim yapma şansı için.

Dairesinde hareket ederken onun zarif figürünü izliyorum, terli ellerimi konsoldan aldığım peçetelere siliyorum.

Sen benim olacaksın, kızım. Başka kimsenin değil.

Benimkini.

LAYLA

RANDEVU MU? Randevuya mı çıkıyorum?

Neden?

Neden hoşlanmayacağımı bildiğim bir adamla çıkıyorum? Tasha'yı mutlu etmek için mi? Yoksa evimden çıkıp gerçek anlamda sosyalleşmezsem, oturma odamda toz zerrelerini sayan yalnız ve yaşlı bir kedi kadın olacağımdan korktuğum için mi?

Bende bir sorun var. "Erkek işi" yapamıyorum.

Tasha karşı cinsle çok doğal bir şekilde kaynaşıyor, ama söz konusu erkekler olduğunda şansım hep kötü gitti ve bana ayarladığı bu adamla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu gece için kıyafet seçmeye neden bu kadar çaba harcadığımı gerçekten merak etmeye başladım.

Hâlâ dışarıda hangi pantolonu giyeceğime karar veremedim. Omzumun üzerinden yatak odamın caddeye bakan büyük cam penceresine baktığımda üçüncü pantolonun üzerindeydim. Panjurlar açıktı ve oradan geçen ve kafasını kaldırıp bakan herkese kıcımlı gösterdiğimi fark ettim.

Oh, pekala. Burası güzel bir mahalle. Belki birileri bir anlık bir yanak yakalamıştır, ama dışarıda dürbünlü ve kameralı psikopatlar kişisel pislik zulaları için fotoğraf çekmiyorlar.

Sonunda ince siyah bir kot pantolon ve havalı logolu bir rock grubunun vintage tişörtünü seçiyorum, Tasha ile Austin şehir merkezinden aldığım güzel bir boncuk kolyeyi takıyorum, çantamı alıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Dışarı çıktığımda, sonu felaketle biteceği kesin olan bir randevuya giderken neden topuklu ayakkabılar ve makyajla dolaştığımı merak ediyorum. Patlamış mısırla kanepeye kıvrılıp, beceriksiz kızın seksi erkekle birlikte olduğu 90'lardan kalma bayat bir romantik komedi izlemeyi tercih ederdim.

İleride bir öksürük duyuyorum ve kafamı kaldırıp baktığımda, sarhoş gibi sallanarak bana doğru gelen bir adam görüyorum. Sola adım atıyorum, ama o da benim hareketime uyuyor, sanki benimle çarpışmak istiyor.

Ürkütücü bir his göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Arkamda ikinci bir öksürük yankılanıyor ve arkama dönüp baktığımda ikinci bir adamın kaldırımdan bana doğru yürürken sallandığını görüyorum. Sanki iki taraftan da sıkıştırılıyormuşum gibi, endişemin artmaya başladığını hissediyorum ve hızla sola dönüp karşıdan karşıya geçmek için hızlı adımlarla ilerliyorum.

Ve işte o zaman olur.

İki adam, rol yaptıklarını hemen anladığım sarhoşluklarından anında sıyrılıp bana doğru koşmaya başladılar. Koşmaya çalışırken kalbim küt küt atıyor ama topuklu ayakkabı giyiyorum ve gerçekten yapabileceğim bir şey yok.

"Yardım edin!" İlk adam uzanıp kolumu tuttuğunda çığlık atıyorum. "Birisi-!"

İkinci çığlığım, ikinci adamın eliyle dudaklarımı muffle etmesiyle kesiliyor. Panik, soğuk bir adrenalin seli gibi beni vuruyor. İşte bu kadar. Kaçırılıyorum. Bu adamların kim olduğunu bilmiyorum ama beni neden istediklerini tahmin edebiliyorum: amcama ulaşmak için. Ondan ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım, onun işi her zaman beni etkileyecek.

Saldırganımı ısırmaya çalışıyorum ama çenemi kapatmaya zorluyor, bağırma ya da dişlerimi kullanarak karşılık verme şansımı ortadan kaldırıyor. Adamlar beni kaldırıp yolun karşısına taşırken ben çılgınca çırpınıyorum, bacaklarımdaki ve kollarımdaki kaslar hayatım için savaşırken yanıyor.

Sürgülü kapısı kocaman bir köpekbalığı ağzı gibi benim için açılmış beyaz minibüsü gördüğümde kalbim bir kez daha çarpıyor.

Sonra bir gümbürtü duyulur.

Ayaklarımı kavrayan adam sol gözünü tutarak yere düşüyor. Sağımda bir hareket bulanıklığı var ve muştaların ete değme sesini duyuyorum. İkinci saldırganım geriye savrulurken ben de kaldırıma düşüyorum.

"Çekin ellerinizi onun üzerinden, sizi piçler!" diye hırlıyor derinden gelen bir ses.

Başımı kaldırıp baktığımda devasa, iri yarı bir adamın üzerimde durduğunu, kaslı vücudunu benimle saldırganlar arasına koyduğunu görüyorum. Bir savaşçı ya da asker gibi yapılmıştı. Geniş omuzlu, geniş göğüslü, kot pantolon, bot ve yırtık pırtık bir tişört giyiyor.

Ayrıca tehlikeli bir şekilde acımasızca yakışıklı.

"Hey, dostum, bize zarar verme, tamam mı?" Az önce beni bir minibüsün arkasına tıkmak üzere olan adam şimdi ağlamak üzere olan küçük bir çocuk gibi yalvarıyor.

"Ben olsam şimdi buradan giderdim," diye homurdanıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. 911'i aramasını izliyorum. "Evet, bir kadına saldırı ve kaçırma girişiminde bulunulduğunu bildirmek istiyorum-"

Nabzım meraktan hızlanıyor.

Kim bu adam? Neden benim için kendini tehlikeye atıyor?

İki saldırgan anında ayağa fırlıyor ve gecenin karanlığına doğru koşmaya başlıyorlar. Gizemli koruyucum kapatıyor, tiksintiyle sırtıyor, sonra bana dönüyor ve iri, nasırlı bir el uzatıyor.

"Artık iyisin tatlım. O adamlar geri gelmeyecek." Sesi kulaklarımda sıcak bir bal gibi.

Gecenin karanlığında parlak mavi gözler bana doğru parlıyor. Birdenbire iyi olduğumu anladım. Güvendeyim. O burada olduğuna göre bana hiçbir şey olmayacak.

Uzanıp elini tutmam gerektiğini biliyorum ama bedenim beni dinlemiyor ve gözlerim müstehcen bir ilgiyle onunkileri tarıyor.

Kot pantolonu kaslı, işçi kalçalarının etrafında gerilmiş ve zorlanmış. Ön kolları sinirli kaslarla kesilmiş ve gücünü gösteren şişkin damarlarla bağlanmış. Keskin çenesini saran koyu renk saçları var ve örgü bir Teksas Üniversitesi şapkası takıyor.

Buradaki pek çok adam benzer görünebilir, ama bu adam her kimse, sanki Tanrı onunla ilgili her şeyi almış ve 11'e kadar çevirmiş gibi. Daha iri, daha uzun, çok daha seksi ve erkeksi bir enerji saçıyor.

Uzanıp elini tutarken onun hakkında her türlü uygunsuz şeyi düşündüğümü fark ediyorum. Bir randevuya gidiyordum ve burada kot pantolonunun neden dikiş yerlerinden patlıyor gibi görüldüğünü, ortasının neden bu kadar kalın olduğunu düşünüyorum. Tanrım, sanki birden yumurtalıklarım bana bağırmaya başladı.

Beni bir tüyü kaldırır gibi ayağa kaldırırken "Teşekkür ederim," diye kekeliyorum.

Gülümsemesi kesiyor. Bu... gözlerinde gördüğüm ilgi mi?

İmkansız. Onun gibi bir adam manken sürüleri arasında kedinin maması arasında koştuğu gibi koşuyor olmalı. "Sorun

değil, sevgilim. O iki hasta herifin her ne yapacaklarsa yapmalarına izin veremezdim.

senin için planladım."

"Polis misin?" Soruma hemen pişman oldum. Polise benziyor mu?

"Kesinlikle değilim." Geniş geniş sırtıyor. "Ama bu tür şeylerden hoşlanıyorsan seni kelepçeleylebilirim."

Aklımı mı kaçırdım yoksa benimle flört mü ediyor?

Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki, göğsümün içinden atışını duyuyor olmalı. Ve o kadar çok kızarıyorum ki yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum.

"Pardon, kötü bir şakaydı," diyor. "Benim adım Taylor."

"Layla," diye cevap veriyorum. "Ve hayır... kötü bir şaka değildi. Sadece biraz sarsıldım, hepsi bu."

"Layla." Gülümsüyor. "Dondurma sever misin, Layla?"

Az önce bana ne sordu? Ve bana yaklaştı mı, yoksa rüya mı görüyorum? Yemin ederim onun kokusunu buradan alabiliyorum - burun deliklerimde kendimi evimde gibi hissettiren erkeksi bir misk.

"Dondurma mı?" Diye sordum. Başını sallıyor, gözleri keskin ve niyetli. "Evet, dondurmayı severim."

"Evimde Austin'in en iyi naneli çikolatasından yeni bir kutu var. Canınız isterse size bir dondurma hazırlamaktan mutluluk duyarım."

Ciddi mi bu? Yetişkin bir adam bana onunla dondurma yemek isteyip istemediğimi mi soruyor? Bana barda bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sorması gerekmez mi? Hayır. O öyle biri değil. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama beni sarhoş etmekle ilgilenmediğini biliyorum. Gerçek bir canavar boyutunda olmasına rağmen, ondan nezaket yayılıyor ve farkına varmadan kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Elbette. Bu gece planladığımdan daha iyi olur."

"Oh? Bu gece ne planladın?"

Hemen başımı sallıyorum. "Yok bir şey. mı oturuyorsun?"

Meğer Taylor benden sadece iki blok ötede, yeni ve güzel bir binanın üçüncü katında . İçeri girdiğimizde gelmiş geçmiş en şirin golden retriever tarafından karşılandık.

"Bu Chester." Taylor sırtıyor ve bacaklarımı koklayan sevimli küçük dostunu okşuyor. "Onu görmezden gel. O iyi bir çocuk."

Ağzım açık kaldı. Kim bu adam? Şaşırtıcı derecede yakışıklı, güçlü, sert, dondurma ve sevimli köpekleri seven biri mi? Sanki hiç denemeden külotları eritmek için laboratuarda yaratılmış gibi.

"Sanırım aşık oldum," diyorum Chester'ın göz hizasına kadar diz çökerek. Taylor durup dönüyor ve ben kızardığımı hissediyorum

az önce ne söylediğimi fark ettim. "Özür dilerim, yanlış söyledim. Sadece köpeğini seviyorum demek istedim-"

" değil." Sırıttıyor. "Chester'ın kadınlar üzerinde böyle bir etkisi var."

Evet, sen de öyle dostum.

Ayağa kalkıp Taylor'ı takip ederek beklediğimden daha renkli olan oturma odasına girdiğimde sinirlerim tepeme çıkıyor. Birden bu adamın dekorasyon işlerini yapan bir karısı ya da kız arkadaşı olmasından korkmaya başladım.

"Yani... yalnız mı yaşıyorsun?" Güzel, Layla. Gerçekten kurnazca.

Taylor buzluktan başını sallayarak, "Hayır," diye cevap veriyor. Karısının yatak odasından çıkıp bize katılmasını bekleyerek irkiliyorum. "Evi Chester'la paylaşıyorum."

Gülümsüyorum ve tüm vücudum rahatlıyor. Endişemin yerini hızla utanç alıyor. Bu adamı dakikalardır tanıyorum ve şimdiden bir karısı ya da kız arkadaşı olup olmadığı konusunda endişeleniyorum.

Neyim ben? Etraftaki en büyük aslan üzerinde hak iddia etmeye çalışan bir dişi aslan mı?

"Peki kimdi o adamlar?" Taylor bana bir kase dondurma uzatarak, üzerine krem şanti sürmemi istedi. Onun kaşıkladığını fark etmemiştim bile. Sanırım onun yakışıklılığı ve kendi kıskançlığım dikkatimi çok dağıtmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse, ailem yüzünden hep böyle bir şeyin olmasını bekledim-"

Ağzımı kapatıyorum. Ne yapıyorsun, Layla?

Neyse ki Taylor anlamamış gibi kaşlarını çatıyor.

"Ailen mi?" Kaşlarını çatıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Başımı sallıyorum ve biraz dondurma kaşıklıyorum. "Yok bir şey. Boş ver. Muhtemelen bana saldırmaya çalışan sürüngeçerler ya da onun gibi bir şeydi."

"Bir erkek olmadan ne yapıyorsun?"

Sana göz kulak olacak bir erkek arkadaşın yok mu?"

"Hayır." Kızardım. "Erkek arkadaşım yok. Erkeklerden yana pek şansım yok."

"Buna inanmakta zorlanıyorum." Taylor'ın gülümsemesi ona açılmak istememe neden oluyor. Ona zaten güveniyorum ve bu sadece beni kurtardığı için değil. Onda açıklayamadığım bir şeyler var.

"Eski sevgilim Mark, beni baş amigo kızla aldattı." Bu çılgınlık. Ona içimi döküyorum. "Ve o zamandan beri erkeklerden uzak duruyorum."

Taylor sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana baktı. Bunu söylememeliydim. Ne düşünüyordum ki? Bu adamı çok az tanıyorum ve şimdi sanki o benim terapistimmiş gibi içimi mi döküyorum? Bana olan ilgisini kesinlikle kaybetti.

Taylor şaşırtıcı bir şekilde yavaşça başını sallıyor. "Bunu anlayabiliyorum. Eski sevgilim Brandy de beni aldattı. Geçenlerde taşındı. Aslında ben onu kapı dışarı ettim."

O gerçek mi? Dışarıda bir kız gerçekten bu Adonis gibi adamı aldattı mı? İmkansız. Beni daha iyi hissettirmek için yalan söylüyor olmalı.

"Deli gözleri var mıydı?"

Taylor şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana bakıyor. "Çılgın gözler mi?"

"Evet." Bana telefonunu göstermesini işaret ediyorum ve beni şaşırtarak telefonunu çıkarıp kızın bir fotoğrafını bulmak için kaydırıyor. "Çılgın gözleri olanlardan uzak durmalısın."

"Çılgın gözler hakkında bir şey bilmiyorum... Sen ne düşünüyorsun?" Telefonu uzatıyor ve kalbim sıkışıyor.

Öldür beni şimdi.

O muhteşem. Kesinlikle büyüleyici. Taylor'ın ne kadar yakışıklı olduğuna bakılırsa bu çok uygun. Mükemmel elmacık kemikleri ve kusursuz vücuduyla Maxim'den fırlamış gibi görünüyor.

Hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Ben asla kışkanmam. Hiçbir zaman bir erkekle bunun bir seçenek olabileceği kadar ilgilenmedim.

Neyse ki cebimdeki telefonum Tasha'dan gelen bir aramayla çalışıyor. Hemen cevap verdim.

"Hangi ?" Sesi çalgınca geliyor. "George seni bekliyor ve-"

"Ben gelmiyorum."

"Gelmiyor musun?!" Sesi kulak zarımı patlatıyor. "Beni bir pislik gibi göstermeye mi çalışıyorsun?"

"İki adam beni soymaya çalıştı, Tash," diye cevap veriyorum, bu konuşmadan çıkmak istiyorum. "İyi bir yardımsever beni kurtardı. Şu anda onunla dondurma yiyorum."

"Benimle taşak geçiyorsun."

"Seninle taşak geçmiyorum," diye cevap veriyorum.

"O değil!" Taylor sesleniyor. Kaşışını yaladığını görmek için arkama bakıyorum ve kalçalarımın arasında bir karıncalanma hissediyorum. Bu adam daha mükemmel olabilir miydi?

"Tamam, bana nerede olduğunu söyle," diyor Tasha. "Oraya geleceğim ve-"

"Yarın, Tasha. Bu gece gerçekten bu işe bulaşmak istemiyorum."

Yalan söylüyorum. Bu geceki karmaşayı ona anlatmakta bir sorun görmüyorum. Gerçek şu ki, Taylor'ı sadece kendime istiyorum. Onu en iyi arkadaşım ile bile paylaşmak istemiyorum.

Uzun bir duraklama oldu. Tasha'nın aklımı okuduğunu biliyorum. Birbirimizi 4. sınıftan beri tanıyoruz. Neredeyse her zaman ne düşündüğümü bilir.

"Ah, anladım," diyor bilerek. "Bu iyiliksever çok seksi, değil mi?"

"Tamam, seninle konuşmak güzeldi, Tash!" Telefonu çabucak kapatıyorum ve Taylor'a dönüyorum. Ağzına biraz daha naneli çikolata atarken gülümsüyor. O da benim ne düşündüğümü biliyor olabilir mi?

Hayır. Sadece paranoyaklaşıyorum.

"Gitmeliyim," diyorum ona. "Sizi rahatsız etmek istemem-"

"Sen bir rahatsızlık değilsin, Layla. Ve dürüst olalım, bu gece o daireye yalnız gitmek istemezsin. Tek başına. Olanlardan sonra olmaz."

Evet. Kesinlikle aklımı okuyabiliyor.

"Şey... belki biraz korkuyorum..." İtiraf ediyorum. "Ama seni zorlamak istemiyorum."

Sadece birkaç adım ötemden üzerimde yarattığı etki çılgınca. O bir çapa gibi ve ben de bir okyanus fırtınasının vahşi denizlerinde ve şiddetli rüzgârlarında kaybolmuş bir tekneyim. Dünyanın geri kalanı sadece donuk, ortam gürültüsü ve onun sesi doğrudan kalbime inen bir matkap.

"Heybetli değilsin tatlım," diye cevap veriyor. Bu sefer hayal görmüyorum; kesinlikle bana yaklaşıyor. O kadar yakın ki kokusunu tekrar alabiliyorum. "Sen yatak odasını al. Ben kanepeyi alacağım."

Yatak odasını benimle birlikte almak istemediğine emin misin?

de bunu söylemek istiyorum ama tabii ki söylemeye .

Kıskançlık, şehvet, heyecan, utanç gibi içimde kasırga gibi dönen duygular beni gerçekten bunaltıyor.

Aslında burada Taylor'la kalmak istiyorum ve bu akşam George'la dışarı çıkmaya zorlandığım için hissettiklerimden çok farklı.

Taylor eğiliyor ve kendimi destekliyorum. Beni öpecek mi?

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve titremeye başlıyorum.

"Ve endişelenme, küçük kız." Teksaslı aksanı ılık bir esinti gibi üzerimden geçerken beni büyülüyor. "Sen uyurken hiçbir şey denemeyeceğim."

Bununla birlikte, kasesini yere bıraktı ve benim için hazırlamak üzere yatak odasına gitti.

İstersen yapabilirsin, sanırım. Benim için sakıncası yok.

LAYLA

Taylor'ın kokusu burnumun ve ciğerlerimin derinliklerine işlemiş halde .

Gülümsüyorum ve kocaman bir nefes alıyorum, yüzümü dün geceye kadar uyuduğu çarşaflara gömerken kıkırdıyorum. En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum, hem de bir kaçırılma girişiminden sonra.

Güvenli.

Ben böyle hissediyorum.

Korumalı.

Memnun bir iç çekişle yuvarlanıyorum ve diğer odadan içeri sızan pastırma kokusuyla karşılaşıyorum. Ayaklarımı yataktan dışarı sallıyorum ve muhtemelen benim için yan masaya konulmuş kocaman bir eşofman altı ve kocaman bir tişört buluyorum.

Kapıyı açıp Taylor'ı mutfakta harıl harıl çalışırken bulduğumda ikisinin de üzerime abanması beni güldürüyor. Ben içeri girerken tavadan başını kaldırıp gülümsüyor.

", sevgilim. İyi uyudun mu?"

Kalbim onun selamıyla çarpıyor.

Sevgilim...

Başımı sallıyorum, kollarımı iki yana açıyorum, sonra dönerek üzerimdeki gömleğin bir elbise gibi dönmesine neden oluyorum. "Yeni modamı beğendin mi?"

"Ben bir hayranım." Gülümsüyor. Evet, bu sefer gerçekten flört ediyoruz. Hiç şüphe yok. Ve bu çok doğal geliyor. Taylor beni o kadar rahat hissettiriyor ki gergin bile değilim. Onun kocaman eşofmanlarını ve kocaman tişörtünü giyiyorum ve kötü bir yatak başı vakası yaşıyorum ama tamamen rahatım. Onu etkilemeye çalışma ihtiyacı hissetmiyorum. Onunla daha dün gece tanıştım ve şimdiden sanki yıllardır çıkıyormuşuz gibi hissediyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor. "Pastırma, çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek, çilek reçeli, birkaç çeşit çayım var: nane, yasemin, İngiliz kahvaltısı-"

"Özür dilerim, ne dedin?" Yumurtaları tabaklara doldurmasını izlerken ağzım açık kalıyor. Bu adam benimle dalga mı geçiyor?

"Ne?"

"Akıl mı okuyorsun?" Ben soruyorum.

Taylor güler ve pastırmayı tavadan alır. "Son kontrol ettiğimde hayır. Neden?"

Kendimi onun nefis kokusunda kaybetmemeye çalışarak hemen yanına .

"Çünkü hemen hemen her sabah yediğim yemeğin aynısını yapıyorsun."

Taylor tost makinesinden kızarmış ekmekleri alırken sırtıyor. "Şimdi öyle miyim?"

"Çırpılmış Yumurtalar, Pastırma, iki dilimler
Tost çilek reçeli ve İngiliz
kahvaltı çayı ile."

"Ben de hayranıyım. Sanırım bazı ortak var, tatlım."

Kendimi kaybetmek üzereyim. Yumurtalıklarım yine çılglık atıyor.

Doğur beni, koca adam. Doğur beni.

"Bu o olmalı..." Mırıldandım.

"Başka nasıl bilebilirdim ki?" diye soruyor. "Ben gerçek bir zihin okuyucu muyum?"

Gülümsüyorum ve tabakları masaya götürmeyi teklif ediyorum ama Taylor ısrar ediyor. Sonra çay ve fincanlar için geri dönüyor ve

Ayrıca "her ihtimale karşı" bir kutu portakal suyu.

Yemek yerken güçlü boynunun hareketini izliyorum ve utanç verici düşünceler zihnimi işgal ederken zıplayan bacağımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Elimden geleni yapıyorum ama bir iki dakika sonra kendime engel olamıyorum.

"Peki böyle bir beyefendi olmayı nereden öğrendin?" diye sordum. "Eski sevgilin tarafından mı eğitildin?"

Taylor kıkırdar ve hızla başını sallar. "O kısrığın bana öğrettiği tek şey hayatım için nasıl kaçmam gerektiği idi."

Gülmekten kendimi alamıyorum ama sonra dün geceki fotoğrafını hatırlıyorum ve bir kıskançlık acısı mideme saplanıyor.

Sormamalıyım. Ama sormak zorundayım.

"Siz ikiniz neden ayrıldınız? Sormamın sakıncası yoksa."

Taylor omuz silkiyor. "Biz sadece yağ ve su gibiydik, musun?"

O sola gitmek isterdi, ben sağa gitmek isterdim. Hiçbir konuda anlaşamazdık."

"Peki en başta nasıl bir araya geldiniz?"

Ne aptalca bir soru. biliyorsun.

Başını iki yana sallıyor. "Sanırım yanlış organla düşünüyorum."

Yine midem bulanıyor. Kız arkadaşları olduğunu biliyorum. Muhtemelen tonlarca. Ama bunu duyunca kıskançlığım tavan yaptı.

"Bir ilişki için en iyi temel değil," diyorum ve anında pişman oluyorum. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Hayır, haklısın." Taylor gülümsüyor. "Sonlara doğru 'açık bir ilişki' istediğini biliyor muydun?"

"Açık ilişki mi? Ne demek bu?" Kaşlarımı çattım.

Taylor bana dünyanın en tatlı şeyiymişim gibi bir bakış atıyor ve işte o an yine kızarıyorum. "Yani hâlâ birlikte olacağız ama istediğimiz kişiyle seks yapabileceğiz."

Nefesimin kesilmesini engellemek için elimi hemen ağzıma götürdüm.

"Ne? Bunu neden önerdin ki?"

Taylor kaşlarını kaldırıyor. Onu açıkça geride bıraktığı anılarına geri dönmeye zorluyorum. Bu onu rahatsız ediyor.

"Bunun beni etrafında tutacağını düşündü," diye yanıtlıyor. "Eğer 'tatmin' olursam, onunla aramızın düzeleceğini düşündü."

Daha fazla sormamalıyım.

Artık durmalıyım.

Ama bilmek zorundayım.

"Yani... yaptın mı?"

Taylor alay ediyor. "Tabii ki hayır. İlişkiler benim için böyle yürümez. Eğer bir kadınla birlikteysem, onunla birlikteyimdir. O benim bir tanem ve tekim."

Evet, şu an külotum eriyor. Taylor'ın daha mükemmel olamayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım.

"Çok asilce bir davranış." Başımı salladım. "Çoğu erkek böyle bir teklifi değerlendirirdi."

"Ben çoğu erkek gibi değilim." Gerçek bu.

Nefes almakta zorlanıyorum. Birkaç dakika önce güzel ve rahat bir şekilde uyanmıştım. Şimdi, Taylor'la sadece birkaç dakika geçirdikten sonra, gerginim ve ateşle doluyum.

Tostumdan bir ısırık aldım ve ayağa kalktım. "Artık gitmeliyim."

Daha sonra işim var ve duş almam gerekiyor-"

"Seninle yürüyeceğim," diyor Taylor, ayağa kalkarak. Bana diktiği gözleri gerçekten pırıl pırıl ve ben onun sert, koruyucu bakışlarına bakarken ona kıyasla ne kadar küçük olduğumu hatırlıyorum.

Neden bana bu kadar iyi davranıyor?

Belli ki kadınları elde etmekle ilgili bir sorunu yok ve dün gece bana asılmaya bile çalışmadı. Neden yapsın ki? Ben sadece garip bir bakireyim, o ise büyük çıkışını yapmak için bekleyen Hollywood'un önde gelen adamlarından biri.

"değilsin."

"Israr ediyorum." İşte yine o aksan. Bazı kızlar onu sıradan bir kovboy olarak görebilir ama

Ben. "Seni bırakırsam ve o adamlar geri gelirse ve ben orada olmazsam kendimi iyi hissetmem."

Kalçalarımın arasındaki karıncalanma geri geldi ve aşırı ısınmaya başladım. Derin bir nefes alıyorum, ama bu sadece onun ağız sulandıran kokusunu ciğerlerime geri göndermeye yarıyor.

Beni almasını istiyorum. O zaman neden itiraz ediyorsun?

"Tamam." Gülümsedim. "Benim korumam olabilirsin." "Bununla ilgili bir sorunum yok canım."

Ben eşyalarımı almak için yatak odasına giderken Taylor tabaklarımızı lavaboya götürüyor. Bana binama kadar eşlik ederken eşofman ve tişörtle topuklu ayakkabı giymek tuhaf ama neden umurumda olsun ki? Benimle dalga geçmek isteyenler yanımda yürüyen muhteşem adama bakabilir.

Kapıma vardığımızda pencereme bakıyorum ve bir korku hissediyorum. "Sakıncası yoksa... benimle yukarı gelir misin?" Taylor'a soruyorum. "Orada kimsenin olmadığından emin olmak için?"

Bir nevi çaresiz kadın kartını oynuyorum ama aslında endişeliyim de. Amcamın rakipleri beni kaçırmayı başaramadıysa, tekrar denemek için evime girmemeleri için hiçbir neden yok.

"Sorun değil, tatlım," diyor Taylor. "Yolu göster."

Tamam, bu gerçekten oluyor.

Onu içeri götürürken başım dönüyor. Küçük binamda asansör olduğundan bahsetmiyor bile, ama sanırım Austin'de etkilenmeyecek kadar çok bulunmuş. Ben etkilenmiştim. Burayı kiralamamın sebeplerinden biri de buydu.

Kapımı açtığımda hızlı hareket ediyor, benden önce içeri giriyor ve televizyondaki polislerin yaptığı gibi her odayı kontrol ediyor.

"Her şey yolunda," diye seslendi, sesi güçlü ve sertti. Anında yeniden rahatladım.

"Teşekkür ederim." Yeteneğine ve bu cüssede bir adam için inanılmaz bir zarafetle hareket etmesine hayret ediyorum. "Şimdi duş alacağım."

"Seni yalnız bırakayım. Bana bir daha ihtiyacın olursa, nerede yaşadığımı biliyorsun."

Gitmek için dönüyor ama paniğe kapılıyorum ve hiç düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum: "Kalabilir misin?" Ne düşünüyordum ki? "Sadece ben işe gidene kadar mı? Burada olduğunu bilmek beni daha güvende hissettirir."

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu şekilde davranmamıştım.

Beni bir tür transa soktu. Bu adamı çok az tanıyorum ama yine de vuruldum. Belki de sihirli güçleri vardır.

"Bunu yapabilirim," diye yanıtlıyor ve kanepeye oturuyor. "Merak etme. Burası Fort Knox'tan daha güvenli olacak."

Gözlerim onun sert ellerine takılıyor. Kalın ön kollarına. Geri kalanı neye benziyor? Kotundaki şişkinlik yine orada. Gözbebekleri geniş, kristal gibi maviyle çevrili. Şimdiye kadar centilmenlikten başka bir şey yapmadı. Ama beni istediğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Ya da belki sadece hayallerimin gerçeğe dönüşmesini umuyorum.

"Uzun sürmez," diye kekeleyerek kendimi utandırmadan önce banyoya koşuyorum. Kapıyı çarparak kapatıyorum ve hızlı nefes alış verişlerimin sesini bastırmak için suyu hızla açıyorum.

Islandım. Külotumu çıkarırken sırlıklam oldum ve tüm vücudum titriyor, onun nasırlı elinin dokunuşunu tekrar hissetmek için can atıyorum. Onu orada hissedebiliyorum, devasa bir yıldızın çekim gücü gibi beni çekiyor. Yine de gerçekten gittiğinde bana ne olacak? Uzayın siyah boşluğunda öylece süzülüp gidecek miyim?

Ilık suyun altına girip kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama faydası yok. Oturma odamda tam bir Adonis oturuyor ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeyin fantezileri beni ele geçirmiş, her yerim karıncalanıyor.

Saçlarımı kurutmak ve işe hazırlanmak için acele edip duş almam gerekiyor ama bugün gerçekten işimi yapabilmek istiyorsam önce yapmam gereken bir şey var.

Gözlerimi kapatarak elimi kalçalarımın arasından ağrıyan merkezime doğru kaydırıyorum. Duygu patlaması gibi

kendime dokunmak o kadar büyük ki, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Klitorisim mutluluktan şişmiş küçük bir düğme gibi ve hiç vakit kaybetmeden baskı uyguluyorum, Taylor'ın görüntüleri zihnimde dönerken parmak uçlarımı sıkı daireler içinde yuvarlıyorum.

Bu hemen yapılmalı. Yatağa uzanıp bana yapmasını istediğim şeyleri hayal ederek bir saat geçirecek zamanım yok. O kadar tahrik oluyorum ki orgazmımın yaklaştığını hissetmem sadece saniyeler sürüyor. Başımı serin duş fayanslarına yaslıyorum ve kendimi hazırlıyorum...

Ve tam o sırada banyonun kapısı açılır.

Taylor içeri girdiğinde soluk soluğa ayağa fırlarken neredeyse kayıp düşecektim. Gömleğini çıkarıyor ve hayal ettiğimin çok ötesinde bronzlaşmış, yontulmuş kas iplerini ortaya çıkarıyor. Bana doğru ilerlerken istemeden çıplaklığımı örtüyorum.

"Özür dilerim, Layla," diyor, sesi kısık. "Dışarıda kalamazdım. Burada olduğunu bildiğim halde... bu şekilde."

Karşısında öylece dururken kalbim hızla çarpıyor, dilim tutulmuş, gözlerim geniş göğsünde sabitlenmiş, elleri kot pantolonunun fermuarına gidiyor.

"Bana nasıl baktığını gördüm," diye mırıldanıyor, gözleri bedenimi keşfediyor. "Sen de benim sana nasıl baktığımı gördün. İkimiz de bunu istiyoruz."

Yine aklımı okuyor.

Manyetizması çok güçlü.

Konuşmak için bir nefes alıyorum ama Taylor pantolonunu yere indirip kalın, kaslı bir mızrak gibi dimdik duran sikini ortaya çıkardığında yutkunuyorum, bereketli damarlar şafttan şişmiş bir başa doğru uzanıyor, zaten ön sperm damlıyor.

"Hassiktir..." Bacaklarım altımdan kayıp gidiyor ama Taylor öne atılıyor ve beni devasa pitonlar gibi gergin ve sinirli kollarıyla yakalıyor. "Dur bakalım," diye nefes alıyor. "Şimdi kendine zarar verme, bebeğim."

Benimle birlikte suya giriyor ve beni duvara yaslıyor. Serin fayanslar için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü derin, gırtlaktan gelen bir inlemeyle ağzını benimkine bastırduğunda vücudum aşırı ısınmak üzere. Güçlü eli

Diğeri beni uyluğumdan sıkıca kavrarken enseml okşuyor, etimi yoğuruyor ve sırtımı eğip bedenimi onunkine bastırmama neden oluyor. Dilini dudaklarımın arasına sokup, sahiplenici bir kucaklamayla benimkini okşarken, erkekliğinin sertliğini karnımda hissediyorum. Yörüngeye doğru yükselen bir roket gibiyim. Onun pençesinde olmak, bu kadar canlı hissetmek inanılmaz. Tek istediğim daha fazlası. Daha fazlasını.

Ellerimi güçlü vücudunda gezdiriyor, her belirgin çizgiyi ve kaslı yarığı keşfediyorum. Sahip olduğumu bile bilmediğim dizginlenemez bir şehvetle onu öpüyorum. Elini bacaklarımın arasına kaydırıp bana dokunuyor ve dudaklarımdan umutsuz bir miyavlama kaçarken öpüşmemizi kesiyor. Zevk içime akarken vücudum sertleşiyor.

"Bunun olduğuna inanamıyorum..."

"Evet yapabilirsin," diye fısıldıyor kulağıma, boynumun kenarına öpücükler konduruyor. "Layla, seni gördüğüm andan beri seni istiyorum."

Sözleri beni neredeyse yerle bir ediyordu. Bunu kastetmiş olamaz.

Taylor'ın ligine yakın bile değilim.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyorum, bir sonraki hareketinin beni bırakıp şok ve dehşet içinde geri çekilmek olacağından eminim. Ama beni şaşırtarak, sanki doğrudan ruhumun derinliklerine bakmaya çalışıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor.

"Ciddi olamazsın."

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama eliyle beni durduruyor. "Öyleyim," diye iç geçiriyorum. "Anlıyorum. Artık bunu yapmak istemiyorsun."

Dudaklarından kısık bir kahkaha kaçıyor ve iki eliyle kıcımlı sıkıca kavrayıp beni kendine çekiyor, sert aletini bacaklarımın arasına kaydırıyor.

"Şaka mı yapıyorsun, Layla? Şimdi seni daha çok istiyorum. Seni sahiplenen ilk ve sana sahip olacak son erkek olmak istiyorum." Parmakları kıvrımlarımı aralıyor ve sikinin ucunun girişime baskı yaptığını hissediyorum, nefesimi kesiyor. "Evet de."

Sertçe yutkunuyorum.

"Evet."

"Aferin

kızıma."

Kendimi ona yüksek sesle teslim etmekle ilgili bir şey beni heyecanlandırıyor ve varlığından bile haberdar olmadığım bilinmeyen bir yanıma aydınlatıyor. İçime girmesini bekleyerek kendimi destekliyorum ama öyle olmuyor. Taylor önüme düşüyor ve dudaklarını seksime bastırıyor, elleri sanki kaçmamı engellemeye çalışıyormuş gibi kalçalarımı sıkıca kavıyor. Ve bu iyi bir şey, çünkü dilini klitorisimde hissettiğimde, tüm vücudum bir zevk spazmıyla taranıyor.

"Aman Tanrım!" Haykırdım.

"Tadının lezzetli olduğunu biliyordum," diye homurdanıyor, yüzünü kaygan kanalıma gömüyor. "Burada ölebilirim, biliyor musun? Beni bacaklarının arasından çıkarmak için tüm Birleşik Devletler Ordusu gerekirdi, güzelim."

Sözleri altın şiir gibi. O beni yalarken ben duş perdesine yapışıyorum. Tanrıya şükür Tasha ve ben daha iki gün önce ağda stüdyosundaki kızımız Kandis'i görmeye gitmiştik. Oradaki tek bir kılı bile hissetseydi ne kadar utanacağımı hayal bile edemiyorum.

Ama onun sakal kıllarını iç bacaklarımda hissetmek çok tahrik edici.

Bunu kıyaslayabileceğim hiçbir deneyimim yok ama şu anda dünyanın en şanslı kadını olduğumu biliyorum. Taylor ne yaptığını kesinlikle biliyor ve organlarıma baskı uygularken aklımda zerre kadar kıskançlık yok. O bir erkeklik makinesi. Şövalyece ve pis. O muhteşem mavilikleriyle bana bakarken sanki bana tapıyor, ıslak teni parıldıyor, dili her aç vuruşta klitorisimi uyarıyor.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım..."

Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Nasıl ayakta durduğumu bile bilmiyorum. Yaklaşan salıverilmemden dolayı bacaklarım titremeye başlarken nefes alacak bilişi zar zor bulabiliyorum. Tam uçurumun kenarındayım ve kendimi desteklemek için kalan tüm gücümü kullanıyorum. Ama tam o sırada Taylor geri çekiliyor. Ağzını dudaklarımdan çekti. Şok ve kayıp içinde soluk soluğa kaldım,

ama bu sadece anlık bir şey. Ayağa kalkıyor, sikiyle vadimi ayırıyor ve tek bir hamleyle içime giriyor.

Ve bir anda tüm dünyam değişti.

Bacaklarım içgüdüsel olarak kasılıyor, ama o onları ayırmaya zorluyor, ereksiyonunu beni ikiye bölmeye çalışır gibi derinlere sürüyor. Bir acı halkası beni yakıyor ve başım dönmeye başlıyor. "Sorun yok, tatlı şey. Sadece buna alışman gerekiyor. Alıştığında cennette olacaksın."

"Öyle mi?" Sızlanıyorum.

"Oh, evet. Ve sonra her gün hücremi havaya uçuracaksın, bu sakin her santimi için yalvaracaksın."

Tanrım, sanki bir pornodan fırlamış gibi konuşuyor.

Sözleri beni rahatsız etmeli. Peki neden daha da tahrik oluyorum?

Perde çubuğunu bırakıyorum ve kollarımı geniş omuzlarına doluyorum, merkezimi gevşetmek ve kalınlığını kabul etmek için elimden geleni yapıyorum. Onun egemenliğini. Onun sahipliğini. İşte bu kadar. Beni bir kadın yaptı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Nefesleri şimdi daha sert, daha hızlı geliyor, geri çekilip içime geri çarparken, artık bana sahip olduğunu açıkça gösteren yüksek sesler çıkarıyor. "Deliğin çok sıkı, tatlım," diye geveliyor, kalçalarını yukarı kaldırıyor ve gözlerimi kocaman açıyor. "Sen gerçekten bakırsın, değil mi?"

Gözlerimin dolmaya başladığını hissederek başımı sallıyorum. "Evet."

"Şey, öyleydin," diye kendini düzeltiyor Taylor. "Artık benimsin."

Evet, artık ona aitim. Farkına varıyorum ve işte o zaman gözlerimden yaşlar dökülüyor.

Tanrıya şükür duştayız, yoksa yanaklarımdan aşağı süzüldüklerini görecekti.

Üzgün değilim ve öyle olduğumu düşünmesini de istemiyorum. Sadece duygularımla boğulmuş durumdayım. Bir daha asla bir erkeğe güvenemeyeceğimi düşündüm. Kendimi asla birine teslim edemeyeceğimi. Ve sonra Taylor hayatıma bir meteor gibi düştü ve beni korkunç bir kaderden kurtardı. Beni bir kadın yaptı.

Bacaklarımın arasındaki delikten daha fazlasını dolduruyor; kalbimdeki delikleri dolduruyor. Ve her itişinde içime daha fazla cesaret veriyor. Yoğun bir zevk dozuyla birlikte.

Acı azalıp yerini pürüzsüz, ısıltılı bir hazza bırakırken içimde, rahim ağzımın hemen yanında bir sıcaklık ve karıncalanma hissediyorum. Kalçalarımı ona doğru geri itiyorum ve o da aç bir hayvan gibi dudaklarıma yapışıyor.

"Şimdi seviyorsun, değil mi Layla?"

"Evet."

Gülümsüyor ve sert eliyle göğüslerimi okşuyor, bana gücünü ve yeteneğini hatırlatıyor. Diğer eliyle kıkırmı kavırıyor ve içime giriyor, kendimi bir kez daha uçuruma yaklaşıırken hissettiğimde kulağıma inliyor.

"Ben tesadüflere inanmam, Layla. Ya da kazalara. Seni o adamlardan kurtarmam gerektiğine inanıyorum. Senin ve benim birlikte olmamız gerektiğine inanıyorum. Sen inanmıyor musun?"

Beni fethediyor. Ve ben bunu seviyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum, parmak uçlarımla sırtındaki kas tabakalarını izliyorum. "Senin beni kurtarman gerekiyordu."

Göğsü kabarıyor. Gözleri şiddetle kısılr.

İçimde başka bir şey uyanıyor. Şimdiye kadar hiç hissetmediğim bir şehvet. Kafamı tam olarak toparlayamıyorum. Bununla ne yapacağımı bile bilmiyorum, ama yapmak zorunda değilim. Yetki Taylor'da. O biliyor. Tek yapmam gereken, dudaklarını yanaklarıma, boynuma ve göğüslerime bastırırken, beni genişçe açarken ve sikişinin her santimini sırlıslamak vadime sokarken, beni bir şekilde ele geçirmiş gibi sertçe sikerken boyun eğmek. Ve sadece onun kölesi olmama izin vermek bile beni uçurumun kenarına gönderiyor.

"Geliyorum!"

Ben boşalırken beni daha sıkı kavırıyor. Sikişinin içimde esnediğini hissediyorum.

"Ben de öyle."

Panik yapmalıyım. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum ve içime ateş edecek.

Ama panikle miyorum. Aslında, bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Orgazmım binlerce havai fişek gibi tutuşup patlıyor ve Taylor'ın güçlü, yapışkan tohumunun horozunun tepesinden patlamasının sıcak hissiyle anında güçleniyor. Duvarlarımı yüküyle kaplarken vücudu benimkine karşı sert bir şekilde öğütüyor, şaftı tekrar tekrar esniyor, ben onun üzerine büzülürken tekrar tekrar, ikimiz de dipsiz bir coşku içinde birlikte sallanıyoruz. İkimiz de kendimize gelmeye başladığımızda güçlü kolları beni aşkla kucaklıyor.

"Ne kadar iyi bir kız," dedi pantolonunun altından. "Baban için böyle geliyorsun."

Yumurtalıklarım bir kez daha çığlık atıyor.

üreme içgüdüleri alevleniyor.

Babacığım.

Hiç kimse benim yanımda kendisine böyle hitap etmedi ve şimdiye kadar bana bu konuda ne hissettiğimi sorsaydınız, muhtemelen beni rahatsız edeceğini söyledim. Ama şimdi değil. Bu sefer değil. Şimdi ben hıçkıra hıçkıra ağlarken dudaklarımı yalıyorum ve onun içimden akıttıkları, ikimizin de üzerine yağın suyla yıkanınca kadar kalçalarımın aşığı yuvarlanıyor.

"Evet, baba." Ağzımdan çıkan kelime nedense daha da ateşli. "Bu inanılmazdı."

Onu buldum. Kendimi gerçekten edebileceğim bir adam. Boynumun dibindeki öpücüğünde gülümsemesini hissediyorum.

"Sen Biliyorum neI sadece hatırladın mı?" I sor Başımı kaslı omzuna yasladım.

"O ne, tatlı şey?"

Bunun ne kadar saçma olduğuna neredeyse gülecektim.

"Birazdan işe gerek."

TAYLOR

İKİ HAFTA SONRA.

DERİNLERDEYİM. Boğuluyorum.

Bakış açımı kaybettim ve artık kendimi dışarı atabileceğimi sanmıyorum.

Layla söz konusu olduğunda rol yapabileceğimi düşünmüştüm. O sadece başka bir görev elemanı gibi davranabilirdim. Ama yanlış düşünmüşüm. Onu sadece uzaktan izlerken kendimi kaybetmeye başladım. İlk üç hafta onu takip ettim. Şimdi resmi olarak iki haftadır birlikteyiz ve ona sırlıslıkla aşık oldum.

Benim gizli hikayem inşaatta çalışmam. CIA'in telefon numaraları ve ajanları var, eğer biri beni kontrol ederse bunu doğrulayacaklar. Layla'ya her gün mağazadaki işinde çalışırken oraya gittiğim yalanını söylüyorum ama gerçekte her zaman yakınlardayım. Gözümün önünden hiç ayrılmıyor. İster caddenin karşısına park edip kamyonetimden onu izliyor olayım, ister şapkamı güneş gözlüklerimi takarak bir ağacın altında duruyor olayım, ister araba kullanırken onu takip ediyor olayım, her zaman tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

Şimdi caddenin karşısından ona bakarken, sikim kotumun altında boğuluyor, tekrar içine girebilmek için serbest bırakılmak için çılgık atıyor. Onunla sevişmeyeli sekiz saat olmuştu.

Dairesindeki tezgâhın üzerine eğilmişti, onu üç akıl almaz orgazm boyunca sikerken kalçalarım kışına çarpıyordu ama bu benim için sekiz gün bile olabilirdi. Layla'ya sahip olmadan ancak bu kadar dayanabilirim ve sınıırma yaklaşıyorum.

Neyse ki şimdi dükkânı kapatıyor. Kasayı kilitlemesini izliyorum, sonra ön kapıdan çıkarken telefonunu çıkarıyor. Benimki yanımdaki koltuktan titriyor. Cevap verirken sırtıyörüm ve onun sokaktan aşağı arabasına doğru yürüyüşünü izliyorum, kalçalarının sallanışı beni hipnotize etmeye başlıyor.

"Hey, tatlım."

"Hey, sen." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum, ama saçlarını omzunun üzerinden atarken de görebiliyorum. "Bu gece geliyor musun? İşten yeni çıktım."

"Öyle olduğumu biliyorsun. Şuradaki beton işlerini bitirip geleceğim. Uzun sürmez."

Arabasının ön koltuğuna kayarken tangasının kuyruğu kot pantolonunun arkasından dışarı çıkıyor ve sikimin arzuyla esnemesine neden oluyor. Şehvetim, bu kıza olan bağımlılığım her geçen gün artıyor.

"Geç kalma," diyor.

"Oh, . Senden uzak kalamayacağımı biliyorsun."

Telefonu kapatıyorum ve arabadan inip onu takip etmeden önce bir blok öteye gitmesini bekliyorum. Layla görevimin odak noktası olabilir ama söz konusu o olduğunda aşırıya kaçan davranışlarım beni bir sapık haline getiriyor.

Şehvetimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum ama her geçen gün daha da zorlaşıyor. Eğer ajansın amcasına ulaşma şansı olacaksa profesyonellik görüntüsünü korumalıyım. Ama ona olan mutlak takıntım bunu imkânsız hale getirmeye başladı.

Görevimin ana unsuru olabilir ama aynı zamanda hayatımın aşkı. Ve bu iki şeyi birbiriyle nasıl bağdaştıracığımı bilmiyorum.

Ben ona bağımlıyım ve eminim ki o da bana bağımlı.

Onun evinde bir diş fırçam, benim için boşalttığı bir çekmecedeki birkaç yedek kıyafetim ve kilerinde birkaç protein barım var. Hatta ona para kazandırmak için evdeki tamirat işlerini bile yapmaya başladım. Sızdıran mutfak musluğunu, banyo kapısının menteşelerini tamir ettim ve yıllar önce değiştirilmesi gereken mikrodalga fırını değiştirdim.

Ve her gece, kollarımda kendinden geçene kadar onu beceriyorum. Her gece.

Bunu tahmin etmemiştim.

Layla benim varlığım. Hedefim. Ama o aynı zamanda benim kız arkadaşım ve kollarımda olmadığı her an ruhumun acı çektiğı bir an. Ona evlenme teklif etmek istiyorum. Bir yüzük bile aldım. Ama o hâlâ görevimin bir parçasıyken bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

İstifa etmeyi düşündüm. CIA ile tam bir gizlilik beyanı imzalamak ve yeni bir kariyere başlamak, ama bu babamı hayal kırıklığına uğratmak anlamına gelirdi. En başta orduya katılmamın sebebi oydu. Teşkilata katılma sebebim.

Kartelden adamlar babamın şarküterisine gelip burayı uyuşturucu kaçakçılığı için paravan olarak kullanmalarına izin vermesini istediklerinde henüz on beş yaşındaydım. Babam inatçı ve kendini yetiştirmiş bir adam olarak onlara defolup gitmelerini söyledi. Üç gün sonra ölmüştü.

Eğer bana tepeden bakma ihtimali varsa, vazgeçmem. Bu görevi tamamlamak kartellerin gücüne bir darbe indirecekse, sonuna kadar gitmeliyim. İntikamını almalıyım. Ama bir şeyler ters giderse ne olur? Layla gerçekte kim olduğumu öğrenirse ne olur? Görevim ona zarar verirse ne olacak? O zaman kendimi nasıl affedeceğim?

Layla'yı sokaklarda takip ederken ellerim direksiyonu sıkıca kavırıyor, sonunda o binasının önündeki kaldırıma park ederken ben de sokağın aşağısına park ediyorum. İnip bana evde olduğunu mesajla bildirirken onu izliyorum.

Biliyorum, tatlı şey. Biliyorum.

Ona neredeyse orada olduğumu mesaj atıyorum ve içeri girerken gözlerimi onun enfes kalçalarına kilitliyorum. Bugün yoga pantolonu ve dolgun, harika göğüsleri olduğu gerçeğini gizlemeyi başaramayan büyük boy, iddialı bir tişört giyiyor.

Tekerleği daha sıkı kavıyorum, neredeyse kopana kadar döndürüyorum.

Ona olan isteğimi açıklamak imkansız. Normalin çok ötesinde, ama yine de bunların hiçbiri normal değil.

Sırrımı öğrendiğinde ne yapacağı her gece aklımdan çıkmıyor. Beni terk eder miydi? Amcasına haber verir miydi? Kalbi kırılır mıydı?

Bunları düşünmek beni dehşete düşürüyor.

İşler sarpa sardığında ne yapacağıma dair bir planım olmalı. Kendimi ve Layla'yı buradan sağ salım nasıl çıkaracağım. Ama bir planım yok. Henüz yok. Ve bu beni her geçen gün daha da delirtiyor.

Dairesine gitmeden önce birkaç dakika bekledim. Kapıyı çalmayı henüz bitirmiştım ki kapı açıldı ve Layla kendini kollarıma bıraktı. Tenini ellerimde hissetmek ve vücudunun sıcaklığı ona olan şehvetimi katlayarak arttırmaya yetiyor. Gömleğinin içinden sert meme uçlarının göğsüme baskı yaptığını hissettiğimde, onu alma dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyor.

"Nasıl oluyor da her zaman tam söylediğin saatte burada oluyorsun?" diye fısıldıyor. "Asla geç kalmazsın. Beni hiç bekletmiyorsun."

Kaskatı kesildim. Benim
peşimde mi? Bu bir sondaj
sorusu mu?

"Ben sadece sözümün eriyim. Eğer orada olacağımı
söylersem, orada olurum."

Kapıyı onu oturma odasına taşıırken Layla gülümsüyor. "Bu benim için yeterince iyi."

Hayır. Hala benden hoşlanmıyor. Tanrıya şükür.

"Aç mısın?" diye soruyor. "Tayland yemeği sipariş edebiliriz. Ya da senin için yemek yapabilirim. Senin için yemek yapmayı sevdiğimi biliyorsun."

"Ve benim için yemek yapmana bayılıyorum." Ben de sırtıyorum. "Ama en çok da poponu örtmeyen o seksi mutfak önlüğünü giydiğin için."

"Ah, sen!" Kıkırdıyor, üstüme uzanırken beni kanepeye bastırıyor. Memnuniyetle iç çektiğimi gizleyemiyorum bile. Tanrım, sonsuza kadar böyle kalabilirim. Keşke hayat bu kadar basit olsaydı.

"Biraz açım," diye cevap veriyorum, dudaklarını boynuma bastırıp Henley'imın eteklerini aşağı çekerek göğsüme ulaşmaya çalışıyor. "Ama yemek için değil..."

Boğazından heyecanlı bir ses çıkıyor ve diliyle alt dudağını yalayarak bana bakıyor.

"Beni... yemek mi söylüyorsun?" "Her zaman yemez miyim?" Ben soruyorum.

O kızarıyor ve benim kalbim kabarıyor. Uzun zaman önce içimin derinliklerine gömdüğümü sandığım ayağa kalktı ve hepsi Layla sayesinde oldu. Tekrar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Babam öldürüldükten sonra değil. Annemi kanserden kaybettikten sonra değil. Değer verdiğim tek kadın tarafından aldatıldıktan sonra değil. Kırıldığıma yemin etmiştim. Ama Layla beni tekrar bir araya getiriyor. Parça parça. Parça parça.

Layla telefonunu çıkararak, "O kadar aç değilsen bir şeyler sipariş edeyim," diyor.

"Bana uyar." Başparmaklarıyla ekrana dokunuşunu izliyorum. Bu kadar sıradan bir şey yaparken ondan etkilenebildiğime inanmak zor ama yapabiliyorum. Onu her şey yaparken izlerim. Bulaşıkları yıkarken, çamaşırlarını katlarken ya da saçlarını kuruturken. Gözlerim onun üzerinde olduğu sürece mutlu bir adamım. Yaşayan en şanslı adam. "Bugün işler nasıl gitti?"

Tabii ki zaten biliyorum, çünkü tüm bu süre boyunca dışarıda izliyordum.

"İyiymi," diyor Layla, telefonu bir kenara bırakırken iç geçiriyor. "Onlar sadece israf çok para üzerinde gereksiz

şeyler. Ne yapmak istediğimi biliyor musun?" "Neymiş o?"

"Bir gün kendi sanat malzemeleri dükkanımı işletmek istiyorum." Bu kız kalbimi ısıtıyor. "Ben ne düşünüyorum biliyor musun?" "Ne?" Gülümsüyor.

"Bence bu işte harika olursun." Bir anda Layla ve benim paylaştığımız olası gelecekler gözümün önüne geliyor. Ben dürüst bir işte çalışıp onun geçimini sağlarken o kendi sanat mağazasını işletiyor. Tabii ki evliyiz. Belki çocuklarımız var ya da yolda. Bu ikimiz için gerçekten mümkün mü?

"Gerçekten mi?" diye soruyor, daha da yakınımaya sokularak. Göğsümün üzerindeki göğüsleri kalbimin atmasına ve sıcaklığın merkezimde birleşmesine neden oluyor. Ellerimi kalçalarının arkasında gezdiriyorum ve kıcını tutuyorum, yontulmuş ve muhteşem. Altındakine ulaşabilmek için kemerini aşağıya doğru çekiyorum ama tam o anda cebimdeki telefonum titriyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum. Telefonu kontrol ediyorum ve arayanın kimliğinde "Bobby" adını görüyorum. Layla'ya bunun iş yerindeki amirimin adı olduğunu söylemiştim ama aslında arayan Langley'den arayan görev şefim Neal'dı. "Buna bakmam gerek. Bir saniyeliğine dışarı çıkacağım."

"Oh, burada benimle kal," diye yalvarıyor, ellerini gömleğimden yukarı kaydırıyor, karın kaslarımın çizgilerini izliyor. "Bırak sesli mesaj bıraksın!"

"Çok isterdim," diye cevap veriyorum, altından sıyrılıp ayağa kalkarken gerçeği söylüyorum. "Ama bu önemli olabilir. Uzun sürmeyecek, tatlım."

Kendimi koridora bıraktığımda bana göz kırpmıyor. "Olmasa iyi olur."

Cevap vermeden önce kapının kapalı olduğundan emin oluyorum. "Öyle mi?" "Neredeyse bir haftadır giriş yapmadın," diyor Neal sertçe. "Yolunu kaybetmedin, değil mi?"

"Hayır, efendim." Endişelerini gidermem hayati önem taşıyor, aksi takdirde beni bu davadan alıp ülkenin başka bir yerine ya da denizaşırı bir yere atayabilir.

"Pablo Hernandez konusunda ne durumdayız? Yaklaştın mı?"

"Evet efendim," diye cevap verdim. "Aslında sizi yarın arayacaktım. Gelecek hafta onun doğum günü. Layla davetli ve beni de getirmek isteyecek. Beni içeri sokabilirse, görevi kendim tamamlayabilirim."

"Ya yapamazsa?"

"Sonra üzerine bir izleyici yerleştirdim, bu da bizi bulunduğu yere götürdü ve bir saldırı ekibi gönderdik." Sesim ancak fısıltı gibi çıkıyor. Kimse, özellikle de Layla bu şekilde konuştuğumu duyamaz.

Neal cevap vermeden önce bir duraksama olur. "Seni davet etmesini sağla. Nasıl yapacağın umurumda değil. Sadece olmasını sağla. ABD topraklarında bir saldırı timi pek çok soruna yol açacaktır. Bu işi halletmeni istiyorum. Hızlı, temiz ve sessiz. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Partiden önce bana haber ver," diyor. "Ve orada kaybolma."

İkimiz de neyi kastettiğini biliyoruz. Başka bir şey söylemeye gerek yok.

"Hayır, efendim. Yapmayacağım."

Telefonu kapattım ve başımı Layla'nın dairesinin kapısına yasladım.

Gerçek şu ki, ben çoktan kayboldum.

LAYLA

Taylor'ın işten eve terli ve kir pas içinde gelmesine BAYILIYORUM. Onu banyoya götürürüm, kirli kıyafetlerini çıkarırım ve ilk kez yaptığımız gibi birlikte duşa gireriz.

Ne zaman işten eve gelse, onun için hazır oluyorum. Beni kocaman kollarıyla sarıp sarmaladığında ve kendimi çok küçük hissettirdiğinde kendimi onun üzerine atar ve sakallı yüzünü öperim. Ama bugün, sıçrayıp bacaklarımı beline doladığımda, sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi hissediyorum. Bunu tarif edemiyorum. Sanırım bu sadece hissettiğim bir duygu.

Gülümsüyor ve beni öpüyor, beni duşa taşıırken her zaman yaptığı gibi bana sarılıyor. Ama tavırlarında bir şey var, sanki kendini tutuyor ve bu kalbimi titretiyor.

"Bugün işler nasıl gitti?" diye sordum. Taylor'ı severim, ama önce sıkıştırılmadan kendisi hakkında konuşacak biri değildir.

"İyi," diye cevap veriyor, dudaklarını boynuma bastırırken göz temasından kaçınıyor ve omurgama hoş bir ürperti gönderiyor. "Her zamanki gibi. Peki ya seninki?"

Taylor her gün, hiç aksatmadan, bana günümün nasıl geçtiğini soruyor.

"İyi," diye takılıyorum cevabını taklit ederek. "Yine de kendi kendimin patronu değilim."

"Bir gün olacaksın."

Sözleri işliyor, beni sevinçle şişiriyor. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi? Bir gün kendi dükkanım olacağına inanıyor musun?"

Taylor tek bir kahkaha atarak göğsünü bana doğru kabartıyor. "Tabii ki istiyorum. Ve istediğim zaman seni becerebileceğim bir arka odan olacak. Çalıştığın zamanlar da dahil." Eğilip dönüyorum ve gözlerini benimkilerle buluşturuyorum. O da onlarla birlikte gülümsüyor ve bu içimi ısıtıyor. Bir şeylerin yanlış olduğunu mu hayal ediyorum?

Belki de ben sadece fazla düşünüyorum şeyler. Geçmişimin bugünümü etkilemesine izin veriyorum.

Taylor'ın elleri vücudumu keşfediyor. Bugün onun için seçtiğim kırmızı iç çamaşırını gördüğünde verdiği tepkiyi izliyorum. Bir kere bile çıkıp onun için giyinmemi istemedi. Yataktan yeni kalkmış, makyajsız ve pijamalarım ile bile her zaman muhteşem göründüğümü söylüyor. Ama sanırım bugün ona söylemem gereken şeyi göz önünde bulundurarak onun için daha kadınsı görünmek istedim.

Merkezinin benimkine doğru büyüdüğünü hissetmek beni daha da heyecanlandırıyor ve kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Kıyafetimi beğendin mi?" diye soruyorum.

Taylor başını sallar, dudaklarında sinsî bir gülümseme oluşur. "Kesinlikle öyle, bebeğim. Seni çok kadınsı gösteriyor. Çok doğurgan."

Her zaman aynı dalga boyundayız. İç çamaşırıyla ne yapmak istediğimi anladığı için sevinçten şişiyorum. Eğilip kulağının memesini şefkatle emerken kalbim hızla çarpıyor. "Çıkar şunu üzerimden, ateşli şey."

"Dileğin benim için emirdir," diye homurdanıyor, sesi hırçın, beni kavrayışı güçlü ve acımasız.

Bu dantelli sütyeni ve bu şirin külotu giymemin aptalca olduğunu biliyorum.

iki saniye, ama ona seksi görünmek istedim. Bir mesaj göndermek ve onu olacıklara hazırlamak istedim ve onu tamamen yanlış okumadığım sürece, bunu anlıyor.

Taylor beni banyoya taşıyor ve bir koluyla beni tutarken diğer koluyla duşu açıyor. Suyun sesi bile beni heyecanlandırıyor, uyaranlara karşı Pavlovvari bir tepki gibi. Artık şartlanmışım. Duşun sesi bana erkeğim tarafından tecavüze uğrayacağımı düşündürüyor. Ve beni doğum günü kıyafetime kadar soymaya başladığında, ona söylemem gerekenleri söylemenin çok daha kolay olacağını biliyorum.

Gömleğinin düğmelerini açıp kemerine uzanırken, "Bunu benim için tekrar giymelisin," diye homurdanıyor. "Bir dahaki sefere, tüm zaman boyunca üzerinde bırakabilirsin."

Pantolonu yere düşerken, "Dileğin benim için emirdir baba," diye fısıldıyorum. Çoktan sertleşmiş, bu da benim onun için ne kadar ıslak olduğumu yansıtıyor. İkimiz de doyumsuzuz. Birbirimize olan arzumuz her geçen gün artıyor gibi görünüyor. Beni duşa çekerken nefesim kesiliyor ve hiç tereddüt etmeden sikini sokuyor. Her zaman hissettiğim gerginlikle irkiliyorum. Onun devasa genişliğine alışabileceğimden şüpheliyim, ama ardından gelen zevk seli anlık rahatsızlıkları silip süpürüyor ve sonra ben Kalçalarını içime sokarken hızlı ve ağır nefes alıyordu.

Bacaklarımın arasındaki ateşli, karıncalı his merkezime doğru yayılırken kalçalarım şiddetle titriyor. Şimdiden orgazmın eşiğindeyim. Bütün gün erkeğimin eve gelmesini bekledim ve saatlerdir bunu düşünüyordum.

Ona söylemenin zamanı geldi.

Onu zaten hazırladığımdan daha fazla hazırlayamam.

"Taylor," diye mırıldandım, kalbim göğsümün içinde patlamaya hazırды. "Senin için doğum kontrolünü bırakmak istiyorum. İçime bir bebek koymanı istiyorum."

İşte. Metaforik eldiveni indirdim. Gözlerimi kapatıyorum ve o bana cevabını verene kadar gelmemeye odaklanıyorum.

İtişlerine ara veriyor ama yemin ederim daha da kalınlaştığını hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim kadar geriliyorum. Kendimi tutarken bacaklarım yanıyor, beklentiyle dolup taşıyorum.

Taylor sessiz.

Oh, Tanrım. Yanlış bir şey mi söyledim?

Ama sonra daha da yaklaşıyor ve diliyle alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Şimdi benim dilimi konuşuyorsun, tatlım."

Taylor'ın sesi her şeyi düzeltiyor ve ben hemen patlıyorum. Orgazm beni bir deprem gibi sarsarken tüm vücudum sarsılıyor. Taylor içimde patlıyor, beni sıcak ve yapışkan tohumuyla kaplıyor. Dişlerimi nazikçe boynunun dibine kapatıyorum ve kendimi paylaştığımız anın karşılıklı coşkusuna bırakarak onunla birlikte sallanıyorum.

Bizi mahvetmedim. Tanrıya şükür.

"Hapları bırak," diye homurdanıyor ve son harcını da deliğime boşaltıyor. Avucunu karnıma bastırıyor ve dudaklarının benimkilere hafifçe sürtünmesine izin veriyor. "Çocuğum büyüdükçe bunun da büyümesini görmek için sabırsızlanıyorum."

Sözleri beni büyüledi. Taylor gibi bir adamın yazar olarak bir servet kazanabilecekken inşaatta çalıştığına inanamıyorum. Elini göğsüme götürüyor ve sıkıyor. "Ve bunları da tabii ki."

İkimiz de gülüyoruz. Tutkuyla, açlıkla öpüşürken ağızlarımız birbirine dolanıyor, beni sıkıca kavrarken güçlü parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve bir kadın olarak üzerimdeki tam hakimiyetinin sinyalini veriyor.

"Çok güçlüsün baba," diye mırıldanıyorum, onunkine kıyasla ne kadar küçük olduğumun farkındayım. "Beni bu kadar küçük hissettirmene bayılıyorum."

Taylor sadece gülümsüyor. Geri çekiliyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. Gözlerinde ne gördüğümü yine açıklayamıyorum ama orada bir şey olduğuna ikna oldum.

"Taylor. İyi olduğuna emin misin? Bugün işte bir şey mi oldu? Biri yaralandı mı?"

"Hayır, tatlım." Başını sallıyor. "Ben iyiyim."

"Bana söyledin, değil mi? Beni korumak için yalan falan söylemezsin."

Yine bir duraklama. "İşte bir şey olsaydı sana söyledim bebeğim. Belki de sadece yorgunumdur."

"Anlıyorum..."

Açlıkla kıcımlı kavlıyor ve ciyaklamama neden olacak kadar sert sıkıyor. "Yorgunum çünkü sürekli sert sikime binmek isteyen doyumsuz bir kızım var!"

Kıkırdama krizine girdim ve ılık su üzerimize yağarken kollarımı onun güçlü boynuna doladım. "Özür dilerim. Neden senden şüphe ediyormuşum gibi geldi bilmiyorum. Bana yalan söylemeyeceğini biliyorum."

"Elbette hayır," diye yanıtlıyor Taylor, dudaklarıyla boynumu içime harika bir ürperti gönderiyor. "Sana asla yalan söyleyemem, tatlı şey."

TAYLOR

KARA SITE. CIA tarafından dünyanın dört bir yanında işletilen ve henüz bir suçla itham edilmemiş kişilerin tutulup sorgulanabildiği gizli gözaltı merkezleri. Teşkilat Teksas'ta böyle iki merkez işletiyor ve ben de bugün bunlardan birine çağrıldım.

Neal çelik kapıyı açarken "O düşük seviyeli bir kaçakçı," diye açıklıyor ve ben de onu takip ederek hücre benzeri küçük odaya giriyorum. "Sınırdan uyuşturucu sevkiyatı yaparken yakalandı. İki kamyon dolusu kadınla birlikte."

"İnsan kaçakçılığı mı?"

Neal başını sallar. "Bu gerçekten çok çekici."

Kariyerim boyunca birçok kez böyle adamlarla uğraştım. Daha kötü adamlarla da. Her zaman üstesinden gelmeyi başardım. İşimin bir parçasıydı. Ama şimdi sandalyeye fermuarla bağlanmış adama bakarken içimin düğümlendiğini hissediyorum. Artık bir şeyler değişti ve ne olduğunu biliyorum.

Layla.

Bu orospu çocuğu, amcası Pablo için çalışıyor ve o kamyonlara zorla bindirilen kadınları düşündüğümde, onların durumuyla daha kişisel bir bağ kuruyorum ve midem bulanıyor.

Layla'dan önce bu, böyle pek çok andan sadece biriydi. Dünyadan ne kadar kopuk olduğum için duygusal olarak bende hiçbir zaman yankı uyandırmazlardı. Ama şimdi aşığım. Şimdi o zavallı kadınların ne kadar korkmuş olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Onlar için endişelenen tüm kocaları, babaları, erkek kardeşleri, erkek arkadaşları, amcaları ve kartellere karşı duramayacaklarını bildikleri için kendilerini ne kadar çaresiz hissettiklerini.

İşte biz de burada devreye giriyoruz. "Onu daha kırmadın mı?" diye sordum.

Neal iç çeker ve başını sallar. "Tek kelime etmedi. Sanırım konuşursa patronunun ona bizden daha sert davranacağını düşünüyor."

"Muhtemelen haklı," diyorum sesimi alçaltarak.

Neal eğilir ve sesini yükseltir. "Bize bir şey söyleyen iyi olur dostum! Gün ışığını bir daha görme şansın gittikçe azalıyor!"

Adam irkilmiyor bile. Orada öylece oturuyor, hiçbir şeye bakmıyor, üzerine düşen spot ışığının sıcaklığı altında terliyor.

Onun zalimliği ve kötülüğü beni öfkeliyor. Bir adam kadınlara nasıl böyle aşağılık şeyler yapabilir? Hem de para için? Erkekler bu dünyaya kadınları korumak ve onlara bakmak için geldi. Layla'dan sadece iki saattir uzaktayım ve şimdiden kendimi geri çekiyorum, ona yakın olmadığım çaresiz hissediyorum. Her şey olabilir ve ben ona yardım etmek için yanında olamam.

Güzelliğiyle gözlerimi ilk kez kutsamasının üzerinden beş haftadan biraz fazla zaman geçti ve o zamandan beri ondan en uzun süre ayrı kaldığım zaman bu. Ve bu işkenceden başka bir şey değil. Şu anda nerede olduğumu öğrenirse ne yapacağını düşünmeden edemiyorum.

Beni patlatırdı. Beni terk ederdi.

Kalbim o kadar sert atmaya başlıyor ki başım dönmeye başlıyor. Kendimi duvara yaslıyorum ve derin derin emiyorum.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan tekrar vererek sakinleşmek için elimden geleni yapıyorum. Keşke Layla şu an yanımda olsaydı. Ama bu imkânsız olurdu. O zaman kim olduğum gerçeğini keşfederdi. Ve bu bir felaket olurdu.

Ama bu hileyi daha ne kadar sürdürebilirim? İnşaatta çalıştığım, onunla vakit geçirmek istediğim için beni bira içmeye davet ettiklerinde geri çevirdiğim arkadaşlarım olduğu yalanını söylemeye daha ne kadar devam edebilirim? Sonunda amcasının yanına taşındığımızda ve yaptığım şeyle ilgili acı gerçek ortaya çıktığında ne olacak? Tanrım, Layla onu takip eden, ona yalan söyleyen, onu gözetleyen bir adamla asla evlenmek istemeyecektir.

Yakalanıp sandalyeye bağlanan kartel adamına bakarken göğsümün derinliklerinde bir korku hissediyorum: Gerçekten ondan daha mı iyiyim?

Onun suçları açık, benimkiler gizli olabilir ama ikimiz de acımasız piçleriz, istediğimizi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız.

Görev hedefimize inandığım için onu burada yasal süreç olmaksızın tutmakta suç ortağıyım. Ama bu onu iyi yapar mı?

Layla benim gibi bir adama güvenmeli mi?

Ona o kadar bağımlıyım ki beni terk etme fikri neredeyse kontrolden çıkmama neden oluyor. Şu anda bile, CIA için çalışırken, tek düşündüğüm o. Tekrar ona yakın olmak için yanıp tutuşuyorum. Ve onun da benim için yanıp tutuştuğuna inanmak zorundayım. Sanki aramızda görünmez bir kordon var, her birimizin kalbine bağlı, gittiğimiz her mesafeye uzanıyor ama bizi sürekli birbirimize geri çekiyor. Kimliğim bir kılıf olabilir ama ona olan aşkım gerçek. Onu güvende tutmak için yapamayacağım şey yok.

"Dinle," diye fısıldıyor Neal, beni odanın köşesine götürürken. "Bu adamı kırabileceğimizi sanmıyorum. Pablo'nun doğum gününe resmi bir davetiye aldın mı?"

"Hayır, ama Ben yaparım. yapmak o olur." I
cevap ver. "Ama unutma, ben Layla ile
olacağım-"

"Şaka yapmıyorum," diye gülüyor. "Bunun bir sorun falan
mı olması gerekiyor?"

"Hayır, ben..."

Kahretsin. Neal çaylak değil. İçimi görecektir. Ve anladı da.

"Ona aşık oldun!" diye tıslıyor, ellerini önünde
kavuşturarak. "Tanrım, gizli çalışmanın ilk kuralı nedir?!"

"Biliyorum, tamam mı?" Kendimi tutamadım. "Bunun
beklemiyordum.

Öylece oldu."

"Ve şimdi sıçtık," diyor telefonunu çıkararak. "Seni bundan
kurtarmalıyım."

Aramadan önce telefonunu kaptım. "Hayır! Beni hiçbir
şeyden çekip çıkaramazsın. Bunu yapabilirim."

Nabzım hızlı atıyor. Ellerim sıcak. Titriyorum, kendimi
toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bundan emin misin?"

Vurgulayarak başımı sallıyorum. "Çok haklısın. Onunla
birlikte aşağı inip onu kendim haklayacağım."

Neal yavaşça başını sallıyor. Şüpheciliğini görebiliyorum.
"Hazırda bekleyen iki ekibim olacak. Oraya vardığınızda bize
yerinizi bildirdiğinizden emin olun."

"Takım yok," diye homurdanarak bir adım öne çıktım. "Bu
benim
ödev. Ben halledeceğim."

Kamyonetimi Layla'nın sokağına park ettikten hemen sonra
DAHA İYİ HİSSETMEYE BAŞLIYORUM. Bu his, kaldırımdan koşarak
binasının kapısına gittiğimde daha da artıyor. Asansöre binip
onun dairesine çıkarken ve kapısını çalarken manik bir
karmaşa içindeyim. Dörtten fazla olamaz

Saniyeler sonra kapıyı açıp kendini kollarıma atıyor ama bu sonsuzluk gibi geliyor.

"Selam asker," diye fısıldıyor beni öpmeden önce. Vücudum sertleşiyor.

Asker mi?

"Neden bana böyle sesleniyorsun?" İşleri tuhaflaştırmamak için gülümsemeye zorlayarak soruyorum. Layla omuz silkiyor ve gülümsüyor.

"Bilmiyorum. Sadece sana yakıştığını düşündüm. Çok iri, güçlü ve yeteneklisin. Sanırım inşaat işinde olmanın getirdiği bir şey bu, değil mi?"

Başımı salladım. "Doğru."

Bu... garip hissettiriyor. Benimle konuşma şekli, seçtiği kelimeler, hepsi klasik bir karşı istihbarat gibi geliyor. Gizli kimliğimi ortaya çıkarmaya çalışan yabancı bir ajan gibi.

Ama burada olan şey bu olamaz, değil mi? Layla'nın iddia ettiği kişiden başka biri olma ihtimali yok. Ajans bu görevi imzalamadan önce bunu fark ederdi. Ve haftalardır gözlerim onun üzerindeydi. Eğer herhangi bir çift taraflı ajan olsaydı, bilirdim.

Ondan şüphelendiğim için kendimden nefret ediyorum. Ben ne düşünüyorum ki?

Layla benim her şeyim. Hayatımın karanlığında parlayan ışığım. Uğruna her şeyi yaptığım kadın. Casusluk eğitimim bana sorduğu sorulara karşı dikkatli olmamı söylüyor ama kalbim onun aşkımdan başka bir şey olabileceğini düşündüğüm için bile beni acımasızca azarlıyor. Benim saplantım.

"Bugün iş nasıldı?" Onu koridorda banyoya doğru götürürken soruyorum. Belki onu soyundurup benimle birlikte duşa soktuğumda kendimi yeniden kontrol edebilirim. Onu elime aldığımda kontrolümü kaybedebilirim, ama bu kaybetmeyi umursamadığım farklı bir kontrol türü. O da umursamıyor.

"Her zamanki gibi," diye cevap veriyor. Kıcının sert etini yoğuruyorum ve kokusunu içime çekerken gözlerimi kapatıyorum. Kokusu burnuma girdiğinde kendimi bu kadar çabuk evimde hissetmeye başlamam inanılmaz. Televizyonu açmak için uzanıyorum.

ama Layla beni durdurdu. "Bebeğim, bir sorun olmadığına emin misin?"

"Yanlış mı?" Ben soruyorum. "Ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bugün pek iyi görünmüyorsun.

Ve dürüst olmak gerekirse son zamanlarda."

İçimdeki düğümler yeniden oluşmaya başladı. Bunun nereye gittiğini görebiliyorum.

Ona yalan söylemek zorunda kalacağım. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Belki de çalışmaktan biraz bıkmışımdır. Bir işimiz var.

birkaç yeni adam var." Layla cevap vermeden önce duraksıyor.

Boğazım kurudu. Zor yutkunuyorum.

"Lafı açılmışken. Neden daha önce hiç senin iş yerine gitmedim?"

Gülmeye zorluyorum. Başka bir yalan. "Neden gelmek isteyesin ki? İnşaat alanında heyecan verici bir şey yok. Çoğu zaman, işe geri dönebilmek için bir şeylerin yapılmasını bekleyen adamlar olur."

Layla başını sallıyor. Buna inanmıyor. "Peki ya birlikte çalıştığın adamlar? Nasıl oldu da hiçbiriyle tanışmadım? Onları buraya davet etmek istersen sorun değil, biliyorsun. Benim için sorun olmaz."

Tanrım, çok tatlı.

İşte buradayım, sahte inşaat işimde iş arkadaşlarım olduğu konusunda ona yalan söylüyorum ve onları neden henüz onunla tanışmaya getirmediğim konusunda suçun bir kısmını üstlenmeye çalışıyor.

"Çok tatlısın canım," diyorum, kalbim hızla çarparken gülümseyecek gücü kendimde buluyorum. "Ama burası onlar için pek uygun bir ortam değil. Onlar daha çok barda bira içen tipler, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Daha fazla yalan.

Kat kat yalanlar, çürük bir temel üzerine inşa edilmiş bir bina gibi. Peki bu temel sonunda çöktüğünde ne olur?

"Sadece söylüyorum," diyor Layla tatlı tatlı. "Eğer onları buraya getirmek istersen-"

"Ne dediğini biliyorum." Sırıttıyorum, mükemmel, diri göğüslerini ortaya çıkarmak için gömleğini çıkarıyorum. "Ve eğer seni ölümüne sıkmak istersem, teklifini kabul ederim."

Yüzümü mükemmel göğüslerinin arasına bastırıyorum, dudaklarımı her bir meme ucuna götürüp sanki en mükemmel küçük sakız damlalarıymış gibi nazıkçe emerken Layla'nın nefesinin kesilmesine neden oluyorum. Bu kez uzanıp suyu açmama izin veriyor ve ben de onu çıplaklığıyla muhteşem olana kadar kıyafetlerinden soymaya devam ediyorum, pürüzsüz teni ellerimin pürüzlü tenine sıcaklık gönderiyor.

Vücudunun saf çöküşü ezici ve pantolonum düşüp acı veren ereksiyonumu serbest bırakırken inliyorum. Bugün ondan uzak olmak acı vericiydi, ama onun yanına dönene kadar bunun gerçekten ne kadar dayanılmaz olduğunu fark etmemiştim.

Onunla birlikte ılık suyun altına giriyorum, ellerimi belinin lezzetli kıvrımlarında gezdiriyorum. "Tek bildiğim, Layla, burada seninle olmayı sevdiğim."

Muhteşem gözlerini benimkilere dikeyyor ve hâlâ bende bir şeyler olup olmadığını anlamaya çalıştığını görüyorum. "Bunu biliyorum bebeğim."

"Sadece emin olmak istedim." Ve bu yalan değil. İki gün sonra Pablo'nun doğum günü var ve orada işlerin nasıl gideceğini kestiremiyorum. Hedefimi başarıyla gerçekleştirebilsem bile, bu sonunda Layla'ya gerçeğimi açıklamak anlamına geliyor.

Ve nasıl tepki verdiğini.

Bu da tahmin edemediğim başka bir şey.

"Ben de seni seviyorum, Taylor." Takma adımı kullanarak gülümsüyor.

Ryder, ona söylemek istiyorum. Bana gerçek adımla seslen, aşkım.

Ama yapamam. Şimdilik Taylor. Bu sahte hayatı, bu yalanı yaşamaya devam edeceğim. Ve bir şekilde ummaya devam edeceğim,

Her Şey Layla ve ben birlikte olacağız. Çünkü onsuz
yaşayamayacağımı biliyorum. Artık yaşayamam.

LAYLA

Yatağımda , boyada son birkaç hafta içinde oluşan küçük çatlağa bakıyorum. Küçük başladı. Sadece küf lekesi olabileceğini düşündüğüm siyah bir nokta. Ama o zamandan beri daha da büyüdü, sanki duvara kadar ulaşmaya çalışıyormuş gibi genişledi.

Biraz boya bunu düzeltir mi? Yoksa asıl tavanda bir çatlak mı var?

Tanrım, sakinleşmem lazım. Tabii ki sadece küçük bir çatlak ve ben burada kafamda tüm apartmanın etrafıma yıkılıp yıkılmayacağını tartışırken sinir krizi geçirmek üzereyim.

Sorunun ne olduğunu biliyorum.

Bir şey içimi kemiriyor. Başparmağımda henüz çıkmaya hazır olmayan bir kıymık gibi içimi kemiriyor. Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama kalbim buna izin vermiyor.

Dün gece Taylor'la ikinci kez yüzleşmek bile istemedim. Çok gergindim. Onu rahatsız eden bir şey olup olmadığını bir kez sormuştum ve bana hayır demişti. İkinci kez sordum, o da aynı cevabı verdi. Ama nedense ona hâlâ inanmıyorum.

Gözlerinde bir şey mi var? Son zamanlarda beni tutuşunda bir şey mi var? Daha sıkı, daha yakın, sanki tutuşunu gevşetirse uçup gideceğimi düşünüyor gibi. Ya da bir sabah uyandığında beni aniden yatağımdan gitmiş bulmayı bekliyor gibi.

Benimle sevişme şekli bile değişti. Son birkaç haftadır çok daha şehvetli olmaya başladı. Umursadığımdan değil elbette. Tutkuyu seviyorum. Sadece... farklı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Beni öldüren bu. Bir şeyler olduğunu biliyorum ve daha da kötüsü sanki Taylor bunu benden kasıtlı olarak saklıyormuş gibi geliyor.

Bu sabah yanımda sert bir şekilde uyanacağını ve sık sık yaptığı gibi beni alacağını umuyordum ama olmadı. Benden önce uyandı ve tek başına düş almaya gitti. Yataktan ona seslendiğimde, "Seni uyandırmak istemedim," diye seslendi.

Bugün büyük bir beton dökümü nedeniyle işe erken gitmesi gerektiğini söyledi. Onu sıkıştırdım ve işten çıktıktan sonra uğrayıp uğrayamayacağımı sordum, ama bana zahmet etmememi söyledi. İş bitince eve geleceğini söyledi.

Her zaman her şey için bir cevabı vardır.

Ona ihtiyacım olduğunda hep yanımda, sanki aklımı okuyor.

Bu harika, elbette. Aslında, ilk tanıştığımızda beni ona çeken şeylerden biri de buydu. Ama ilişkimiz büyüdükçe bu durum rahatsız edici olmaya başladı. Sanki o benim hakkımda her şeyi biliyor-isteklerimi, ihtiyaçlarımı, en sevdiğim yiyecekleri ve aktiviteleri-ve ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Onunla ailesi hakkında hiç konuşmadım bile.

Beni tek bir arkadaşıyla bile tanıştırmadı. Nerede çalıştığını ya da şantiyenin nerede olduğunu bilmiyorum.

İlişkimiz harika gitmiyor değil. İnanılmazdı. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz; birlikte yiyoruz, birlikte uyuyoruz. Ve yakın zamana kadar, güven sorunlarımda ilerleme kaydettiğimi hissed.

Ama Taylor'ın son zamanlardaki davranışları bir gerileme gibi geliyor. Tekrar kafamın içine çekildim. İhanet, yalanlar ve birlikte inşa ettiğimiz şeyin temeli hakkında endişeleniyorum. Ve bu endişeler, normalde mutluluk içinde parlayan kalbimin neden oluyor.

Taylor zeki, hazırcevap, sevgi dolu ve beni güvende hissettiriyor.

Güçlü ve uzun boyludur ve yanında bir güven ve koruma havası taşır.

Ancak tüm bu muhteşem niteliklerin altında gizlenen gizemli bir şey de var. Saklanan, kendini görünmez kılan bir şey. Ve bana ilişkimizin iyi olduğu konusunda ne söylerse söylesin, yardım edemem ama korkunç bir şey olmak üzereymiş gibi hissediyorum.

Taylor'ın suyu kapatıp duştan çıktığını duyduğumda derin derin nefes alıyorum ve kalbim hızla çarpıyor. Ağır adımlarının sesini , anında onun sadece bir havluya sarılmış çıplak bedenini . Onun yanındayken her zaman olduğu gibi bacaklarımın arasında tanıdık bir karıncalanma hissediyorum. Yatak odasına girdiğinde kalın göğsünü ve karın kaslarını gördüğümde bu his daha da artıyor.

"Hey, tatlı şey," diyor gülümseyerek, yanağımı öpmek için rahatça eğiliyor. Dudakları omurgamdan aşağı bir his fırtınası gönderiyor, sinirlerimi beklenti ve cazibe ile ateşliyor. Nefes alışverişim yoğunlaşıyor. Ayak parmaklarım arzu ve istekle kıvrılıyor. Onun yanında çaresizim. Şu anda beni döndürse ve sikiyle yatağa yapıştırırsa, tamamen teslim olurum. Ve bunun her saniyesini sevmekle kalmaz, daha fazlası için çaresiz kalırdım.

Ama nedense bu sabah bunu yapmıyor ve ben de odanın içinde dolaşırken onu izlemek zorunda kalıyorum.

iş kıyafetlerini giydi.

"Hey, bebeğim. Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yavaşça söylüyorum. "Az önce sordun," diye dalga geçiyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve pijama altımı ona fırlatıyorum. "Belki bu çok özel bir konu ve o kız arkadaşlardan biri gibi görünmek istemiyorum ama-"

"Sorun değil tatlım," diye sözümü kesti. "Sadece bana sor."

Derin bir nefes alıyorum. "Brandy hiç sana geri dönmeye çalıştı mı?"

Taylor botlarını bağlarken bir an duraksıyor, sonra bana bakıyor. Şaşkın mı yoksa kızgın mı olduğunu anlayamıyorum. Bugünlerde onu okumak çok zor. Rahatsız bir anın ardından başını sallıyor.

"Hayır. Neden?"

Garip bir şekilde omuz silkiyorum. "Bir nedeni yok. Sadece merak ediyordum."

"Hiç . Yapmış olsa bile, onu engelledim." "Onu engelledin mi?" diye sordum. "Vay be."

Bu sefer kaşlarını çatı. "Vay canına mı? Neden vay?"

Yine omuz silkiyorum, kendimi çok yaltaklanmış hissediyorum. "Bilmiyorum. O çok güzel ve çoğu erkeğin güzel eski sevgilisini engellemeyeceğini düşünüyorum. Ne olur ne olmaz diye."

"Ne olursa diye?" Bana bakarken gülümsemesi çok kibirli. "Onu seks için aramak istersem diye mi?"

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. "Şey, bu şekilde ifade edersen..."

Taylor gelip yatakta yanıma oturdu. Çarşafı kenara çekip bacaklarımı ortaya çıkardı ve elini kalçama koydu. Nazikçe ama sertçe sıkıyor, ki ben de onun genel kişiliğini tam olarak böyle tanımlıyorum.

Sert ama nazik.

"Sana bir şey söyleyeyim bebeğim." Bana bakarken sesi alçak ve sevgi dolu. Pireyi deve mi yapıyordum yoksa? "Sen Brandy'den çok daha güzelsin."

"Oh, dur!"

"Ciddiyim," diyor, elini gömleğinden yukarı kaydırıp göğsümü avuçluyor. "Sadece sen görmüyorsun. Ben görüyorum."

"Ve bu yüzden mi benimlesin?" Bu küstahça bir yanıt ama şu anda kendimi asık suratlı ve savunmasız hissediyorum. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Evet." Başını sallıyor, belli ki şaka yapıyor ve diğer elini tişörtümden yukarı kaydırıp diğer göğsümü tutuyor. "Sahip olduğun bu mükemmel göğüsler yüzünden seninleyim."

Bir kahkaha patlattım. "Tamam, bayım! Bu kadar yeter."

Kıkırdıyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Ben de onu öpüyorum, dilimle dudaklarında geziniyorum. Tüm bu gerginlik beni uzun zamandır hatırlayamadığım kadar azdırdı. Ama daha birkaç dakika önce işe erken gitmesi gerektiğini söylerken neden şimdi bunu yapıyor?

Sorgulamamı durdurmaya mı çalışıyor?

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve geri çekilip ona bakıyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Aman Tanrım, kendimi tekrar ediyorum.

"Sen sadece-"

"Dün gece yaptığın telefon görüşmesi," diye araya giriyorum. "Sen Brandy olmadığına emin misin?"

Taylor ilk kez bana neredeyse gözlerini deviriyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Gergin olanın ben olmam gerekirdi, o değil.

"Brandy olmadığına eminim," diye kesin bir dille yanıtlıyor. "İşti."

"İş," diye tekrarlıyorum.

Başını sallıyor. "Bu sabah erkenden orada olmam gerektiğini söyledi. Seni rahatsız etmek istemediğim için oturma odasında aldım."

Gözleri özenle dolu. Yüzü keskin ve yakışıklı ve gülümsemesi kalbime doğru gidiyor.

Ama her nasılsa, o anda Taylor'ın inşaat işinde çalışmadığını biliyorum.

Bunun farkına varmak beni neredeyse bir ı gibi deviriyor. "Ne , bebeğim?" soruyor. "Sana kendimi kanıtlamak için mi?

Seni daha iyi hissettirmek için mi?"

Tanrım, benim için rol yapıyor. Ve bunca zamandır öyleydi. Ama neden?

Ellerini gömleğimin altından çıkarabilmek için kendimi yatağın üzerinde yeniden konumlandırmam gerekiyormuş gibi yapıyorum. Bu onu rahatsız ettiyse bile hiçbir belirti göstermiyor.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu.

"Amcanın doğum günü partisi" dedi. Birden kafam karıştı.

"Ne?"

"Meksika'da. Seyahat etmenin acısı yüzünden gelmek zorunda olmadığımı söylediğini biliyorum ama neden ben de seninle gelmiyorum? Böylece beni tanıştırabilirsin ve ben de sana bu işi gerçekten yapmak istediğimi gösterebilirim. Ailenizin bir parçası olurum."

Daha yakına eğiliyor ve koluyla beni sarıyor. Daha yeni duş almış olmasına rağmen feromonları burnuma doluyor ve buna karşı hiçbir savunmam yok. Güçlü ve ağır nabzının kalın pazusundan ensemeye doğru attığını hissedebiliyorum. O benim için bir uyuşturucu gibi. Beni her kucaklayışında, hatta sert ellerinden birini üzerime her koyuşunda çaresiz kalıyorum.

Saçlarımı yana doğru itiyor ve beni kulağımın hemen altından öpüp fısıldıyor, "Seni seviyorum, Layla. Brandy ya da başka bir kadının beni senden çalması konusunda endişelenmene gerek yok. Kalbim senin için atıyor. Ne zaman uzakta olsam ruhum senin için acıyor. Ve bundan şüphe ettiğini görmek beni öldürüyor, tatlım. Geçmişte ihanete uğradığını biliyorum, ama ben de uğradım. İzin ver senin için orada olayım. Birbirimiz için orada olalım."

Gözümde bir damla yaş süzülüyor ve ona doğru eğiliyorum. "Tamam. Bu konuyu açtığım için çok özür dilerim."

Ama ben öyle miyim? Endişelerim meşru değil miydi?

Sözleri her zaman olduğu gibi harikulade. Tatlı konuşmasına asla doyamıyorum. Edepsiz konuşmalarına. Ama yine de içimdeki kemirici, ısırmacı hissi -bütün bunlarda bir yanlışlık olduğunu haykıran o kıymığı- atamıyorum. Sanki içimde bir savaş var. Taylor'la kalıp kalmayacağıma karar vermek için kalbim beynimle savaşıyor. Ve şu anda hangi tarafın kazanacağını bilmiyorum.

"," diye yanıtlıyor Taylor. "Sadece bize inan. Tek ihtiyacım olan bu."

Bize inanıyor muyum?

Daha önce bir adama inanmıştım ve bakın o zaman ne oldu.

Ama ben sadece geçmişimi Taylor'a mı yüklüyorum? O bunu hak etmiyor. Yanlış tek bir şey yapmadı ve ben burada boşu boşuna dalga geçiyorum.

Ama bana yalan söylediğini biliyorum. Ne hakkında?

"Bize inanıyor musun?" diye soruyor, bana sevgi dolu bir yoğunlukla bakarak. "Sen inanmazsan devam edebilir miyim bilmiyorum."

"Ben bize inanıyorum." Başımı salladım. Taylor'ın tüm vücudu gevşiyor. Yüzü yumuşuyor ve yeniden parlamaya başlıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve kalp atışlarım yükseliyor. "Sanırım sadece kötü bir gün geçiriyorum. Belki de hatırlamadığım kötü bir rüya gördüm ve eski sevgilimle olanları tekrar hatırlayıp sana yansıtıyorum."

Neden böyle özür diliyorum?

Taylor'da tehlikeli bir şeyler var. Beni o iki adamdan kurtardığı gece onunla tanıştığımdan beri bunu biliyordum. Ve bu tehlikenin bana dönüp dönmeyeceğini hiç sorgulamadım.

Şimdiye kadar.

"," diyor sakince. Gülümsüyor ama zoraki. Bunda beni korkutan bir şey var. "Yani seninle Meksika'ya mı geleceğim?"

Ona hayır demeliyim. Aşırı koruyucu, kartel patronu amcamın yanına romantik bir ilgi getirmek

korkunç bir fikir. Yeğeni için doğru kişi olduğundan emin olmak için Taylor'ı nasıl bir inceleme sürecinden geçireceğini kimse bilemez.

Bunların olmasını istediğimden değil elbette.

Ama yine de, belki de bu Taylor'ı getirmek için iyi bir nedendir. Belki amcam Taylor'ın bana ne hakkında yalan söylediğini ya da ne sakladığını anlayabilir. Ve eğer işin özüne inemezse, o zaman her şeyin kafamın içinde olduğunu bileceğim.

"Evet." Gülümsüyorum. "Sen de gelebilirsin."

Bunu kabul ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Onu oraya sahte bahanelerle götürüyorum. Ama bana yalan syleyecekse, nedenini öğrenmek için elimdeki her türlü aracı kullanmaya hakkım olduğunu düşünüyorum.

Bedenim acıyor. Ruhum ağrıyor. Duygularım tüm zamanların en yüksek seviyesinde alev alev yanıyor.

Yine de zihnim parçalanmış durumda, burada neler olup bittiğini çözmeye çalışıyorum.

"Emin misin?" Taylor gülümsüyor ve başparmağının tersiyle alt dudağımı hafifçe okşuyor. "Seni zorlamak istemiyorum, tatlım."

Zorlanıyorum ama gülümseme yi başarıyorum. "Eminim," diye yalan söylüyorum, başparmağını hafifçe gagalıyorum. "Sana yalan söylemem."

Hiçbir şey söylemiyor. Yine de gözlerinde bana bir şeyler sakladığını söyleyen bir parıltı görüyorum.

Kalbim sıkışıyor.

İkimiz de birbirimizden bir şeyler saklıyoruz. Bu nasıl iyi bitebilir ki?

Tijuana'nın dışına indiğimizde hava 74 dereceydi. Hava ılık banyo suyu gibi. Layla bana özel uçakla uçmamızın nedeninin amcasının avokado işinden çok para kazanması olduğunu açıklamaya çalıştı. Aslında bu kısmen doğru. Karteller bir süredir diğer işlerini finanse etmek için para kazanmanın bir yolu ve yasadışı kazançlarını aklamanın bir yöntemi olarak avokado ve ıhlamur işindeydiler.

Amcasının ne iş yaptığını gerçekten ne kadar biliyor?

Tamamen cahil olması mümkün mü?

Dün sabah için endişeleniyorum. Tüm o sorularla kesinlikle bir şey elde etmeye çalışıyordu. Benden şüpheleniyor olabilir. Ama eğer öyleyse, neden beni onunla Meksika'ya gelmem için davet etti?

Çok fazla soru var. Yeterli cevap yok.

İçim ve kafatasım dünyanın en kötü migreniyle, zihnimi kasıp kavuran düşünce sağanağının neden olduğu ağrıyla sarsılıyor. Neşeli görünmek için tek yapabildiğim bu. Nasıl uçtuğum hakkında bir hikaye uydurmak zorunda kaldım.

her zaman başımı ağrıtır, sırf yolculuk sırasında gergin görünmeyeyim diye.

Ama gerginim. Çünkü bugün hayatımın en önemli ikinci günü.

Eskiden hayatımın en önemli gününün ajansa katıldığım gün olduğunu düşünürdüm. Ama yanlışım. Hayatımın en önemli günü Layla'yı ilk gördüğüm gündü. Ona aşık olduğum zaman. Amacımın onu hayatım pahasına korumak olduğunu anladığım gündü. Ama bugünün sonucu, bu hayalin mümkün olup olmayacağını ya da ilişkimizin çöküp yanacağını belirleyecek.

Pistte bizi iki siyah cip ve özel dikim bordo takım elbise giyen dört sert görünümlü adam karşıladı. Üzerimi hızlıca aradılar ve cep telefonumu vermemi istediler.

"Bay Hernandez mahremiyetini seviyor" şeklinde bir açıklama yapıldı. Tartışılacak bir şey olmadığı açık.

Ben de bilgisiz ve uysal Amerikalı rolüne bürünüp bana söyleneni yapıyorum. Bagajımdaki gizli bir bölmede gizli hayalet telefonum ve tek atışlık hayalet silahım var. İkisi de modern tarayıcılarda ya da x-ray cihazlarında görünmüyor, yani CIA'den bir köstebekle çalışmıyorlarsa bana bir şey olmaz.

Kamyonlardan birine bindiğimizde sesi titreyen Layla bana, "En iyi şekilde davranmalısın," diyor. "Amcam... çok ciddi bir adamdır."

"Merak etmeyin." Aşırı samimi davranarak gülümsüyorum. "Ben de öyleyim. İstedğim zaman."

"Ben ciddiym, Taylor!" Ne kadar gergin olduğunu belli etmemek için elinden geleni yapıyor. "Sadece ona ne kadar iyi bir adam olduğunu göstermeye çalış, her şey yoluna girecek."

"Neden her şey yolunda gitmesin ki?" Ben soruyorum. "O sadece iyi bir avokado çiftçisi, değil mi?"

Layla duraksıyor, yanakları kıpkırmızı, öndeki iki adama bakıyor, sonra bana dönüyor. "Doğru."

Şehrin dışına çıktığımızda manzara açılmaya başlıyor. Çoğunlukla kaktüs, çalılar ve kayalık araziden oluşan bir çöl. Yastık gibi beyaz bulutlar gökyüzünde asılı duruyor ve eğer bugünün görevi hakkında bu kadar gergin olmasaydım, sadece pencereden dışarı bakarak manzaranın tadını çıkarabilirdim.

Ona söylemem gerek.

Kartlarımı masaya koymalı ve onun tepki vermesine izin vermeliyim.

Ama bu imkansız.

Bu sadece görevi tehlikeye atmakla kalmaz, aynı zamanda Layla beni bir daha asla sevmez.

Kendimi kendi kurduğum bir tuzağa düşürdüm ve bundan çıkış yok.

Klimaya rağmen terliyorum. Alnımı kolumun arkasına siliyorum. Belki de istifamı sunmanın ve bunları Layla'ya hiç anlatmamanın bir yolu vardır. İnşaat işçisi bir erkek arkadaş gibi davranabilir, sonra da onunla Teksas'a dönüp bambaşka bir iş bulabilirim.

Belki mobilya ya da mutfak aletleri satabilirim.

Ama ajanstan ayrılmak babama ihanet etmek anlamına gelir.

Kartellerin bu şekilde cezasız kalmasına izin verseydim benim hakkımda ne düşünürdü?

Benden utanırdı.

Amcasının yerleşkesine gitmek yarım saatten biraz fazla sürüyor ama yarım günlük bir işkence gibi geliyor. Amcanın evi kocaman, kapılı bir malikâne, bolca parlak çimen, üç fiske ve dairesel araba yoluna park edilmiş milyonlarca dolar değerinde lüks arabalar var. Ön kapıya yanaştığımızda Layla elimi sıkıyor.

Dönüp ona bakıyorum ve neredeyse göğsüme bir çekiç gibi inen yoğun duygularla . Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam olayım, güzelliği, masumiyeti ve beni her gün etkisi altına alan sayısız niteliğiyle beni her zaman etkiliyor.

"Seni seviyorum, bunu biliyor musun?"

Layla kaşlarını çatıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Biliyorum bebeğim." O da karşılık vermedi. Kesinlikle ona bir şeyler oluyor.

Ama nedir o?

Önce iki adam iniyor ve bizi cipte yalnız bırakıyorlar. Kapımı açmak için hamle yapıyorum ama Layla elimi tutup beni durduruyor. "Bebeğim, sana bir şey söylemem gerek."

Kalp atış hızım fırladı.

Sakin olun. Yolundan sapma.

Derin bir nefes alıyor, gözlerini kapatıyor, sonra tekrar açıyor. Korku görüyorum. Sokakta onu kurtarmaya geldiğim o geceden beri görmediğim gerçek bir korku.

"Amcam bir çiftçi değil. O bir kartel patronu."

"Bir kartel patronu...?" Şaşırmış gibi davranmama bile gerek yok. Bunu bana neden söylüyor?

Belli ki utanarak başını sallıyor. "Sana şimdiye kadar söylemedim çünkü aile işlerine katılmıyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Soyadını bile kullanmıyorum. İyi bir yeğen olmaya çalışıyorum, çünkü onu kızdırmak herkesin yapmak isteyeceği son şeydir. Aileden olsun ya da olmasın."

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim, Taylor. Sadece onunla tanışmadan önce gerçekte kim olduğunu bilmeni istedim."

İçim parçalanmaya başladı.

Oh, tatlım. Keşke gerçekte kim olduğumu bilebilseydin.

"Bunu takdir ediyorum." Başımı salladım. "Şimdi kesinlikle en iyi davranışımı sergileyeceğim."

Layla rahatlamış görünüyor. Derin bir nefes daha alıyor, sonra kamyondan inmeden önce beni öpüyor.

Garaj yolunu geçip eve girerken gerginim. İşte burası. Burası Pablo Hernandez'in yaşadığı yer. Patron. El jefe. Ajans uzun zamandır burayı arıyordu ve şu ana kadar görevim plana göre ilerliyor.

Bordo giysili iki adam bizi sütunlar ve altın varaklarla süslü muazzam mermer bir salondan geçirerek

Arka bahçede minik mayolar giymiş bir sürü kız devasa bir havuzda su sıçratıyor. CIA tarafından geliştirilmiş becerilerim devreye giriyor ve hemen etrafı tarıyorum. Pablo'yu hemen fark ediyorum, şezlonga uzanmış, bir elinde puro, diğerinde bir kadeh kırmızı şarap.

"Tío!" Layla yüzünde bir gülümsemeyle sesleniyor. Evet, iyi yeğen rolünü nasıl oynayacağını kesinlikle biliyor.

Pablo dönüyor ve şeytanı ilk kez görüyorum.

O kadar uzun ya da kaslı değil ama bu adamın sahip olduğu güç ve aldığı canların sayısı eşi benzeri görülmemiş. Kendimi rahatlamaya zorluyorum. Bunları biliyormuşum gibi davranamam. Ona göre, ben sadece cahil Amerikalı erkek arkadaşım.

"Layla!" diye sesleniyor ve kucaklamak için kollarını uzatıyor, Layla da kucaklıyor. Asker içgüdülerim alarma geçti. Hemen harekete geçmek istiyorum. Bu zorbanın hayatına durduğu yerde son vermek istiyorum. Ama Layla'nın hayatı da tehlikede. Bunu kurtarmak için bir umut varsa, hamlemi yapmak için mükemmel anı beklemeliyim.

Sonra ilişkimize ne olacağını göreceğiz.

Gerçeği öğrendiğinde benimle kalması için dua edebilirim.

"Gelebildiğine çok sevindim! Yanınızda getirdiğiniz bu adam kim? Küçük bir Amerikalı pısrık değildir umarım?" Onunla İspanyolca konuşuyor ve ben her kelimesini anlayabildiğimi belli etmiyorum.

"Hayır, tabii ki değil amca," diye İspanyolca cevap veriyor. "Adı Taylor ve inşaatçı çalışıyor."

"Bir inşaat işçisi!" Pablo İngilizceye geçerek şöyle diyor. "Bugünlerde çoğu Amerikalı erkek gibi kız gibi bir parfüm satıcısı olmadığı sürece!"

Pablo kendi şakası karşısında gülmekten kırılrken kendimi gülmeye zorluyorum. Layla da gülüyor ve ben de gülümseyip başımı sallıyorum. "Çok komik efendim. Size katılıyorum."

Tanrım, garip davranıyorum. Ama belki bu iyi. Belki de sadece kimliğimi ortaya çıkarır.

Mayolu iki kız Pablo'nun arkasında zıplıyor ve her biri bir omzunu tutuyor. Kıkırdayıp flört ediyorlar ve İspanyolca olarak ona iki kızla sıcak yağ masajı yapıp yapamayacaklarını soruyorlar. Pablo'nun kaşları havaya kalkıyor.

"Layla, neden sen Taylor odanıza çıkıp yerleşmiyorsunuz? Eminim uçuştan sonra dinlenmeye can atıyorsunuzdur. İki saat sonra akşam yemeği için bize katılabilirsin."

"Kulağa harika geliyor, Tío."

"Tanıştığımıza memnun oldum efendim," diyorum, gerçekten hor gördüğüm bir adama saygı göstermek için elimden geleni yapıyorum.

Gösterişli merdivenlerden yatak odamıza çıkıyorum ve bavullarımızın bizi beklediğini görüyorum. Kapıyı kapatıyorum ve Layla derin bir oh çekerek yatağa yığılıyor. "Tanrı'ya şükür çabuk geçti. Ona karşı bu kadar terbiyeli olduğun için de teşekkür ederim."

"Normalde iyi huylu değil miyim?" Beni eritmeyi asla başaramayan o güneşli gülümsemelerinden birini ortaya çıkararak alay ediyorum.

"Kastettiğim bu değildi," diye kıkırdıyor. "Hey, duş almak ister misin? Burası çok geniş. Aktiviteler için bir sürü yer var."

"Elbette, tatlım. boşaltmam için bana bir dakika ver. O zaman ben de size katılırım."

Layla ayağa kalkıp yanıma geliyor. Gözlerindeki niyeti görmeye çalışıyorum ama tek gördüğüm güzellik. Benden hâlâ şüpheleniyor mu, şüphelenmiyor mu? Tüm casusluk eğitimime rağmen hâlâ bilmiyorum.

"Tamam bebeğim," diye cevap veriyor ve beni usulca öpüyor. "Sadece beni çok bekletme."

Benden uzaklaşırken kalçalarının sallanışını izliyorum. Kıcı yoga pantolonunun içinde olağanüstü görünüyor ve sikim uyanıyor, kotumun altında büyüyor. Bavuluma gidip açmaya başladım. Suyun aktığını duyduğumda, parmaklarımı iç taraftaki minik boşluğun arasına sıkıştırıyorum.

gizli bölmeyi ortaya çıkarmak için fermuar. Hayalet telefonum ve silahım hâlâ orada.

Telefonu alıp pencereye doğru yürüyorum ve Neal'ı arıyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Var mısın?"

"İçerideyim ve aktarıyorum. Yer burası. Pablo Hernandez'in evi."

Neal'ın heyecanla bir kez sertçe alkışladığını duyuyorum. "Bir ekip göndereyim mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. "Hayır. Hedefle başa çıkabilirim."

"Emin misin?"

"Ben hallederim," diye cevap verdim. "Şimdilik karanlıkta kalıyorum. Bu gece halledeceğim. Sadece benim için bir tahliye hazırlayın. Tek başıma çıkmam mümkün olmayabilir."

"Anlaşıldı. İyi şanslar."

Telefonumu kapatıyorum ve bavuluma geri koyuyorum. Hayalet silahı çıkarıyorum, basit, kısa namlulu, 3D baskılı polimerden yapılmış ve tabanında tek bir bolt-action tetiği var. İnceliyorum, çalıştığından emin olmak için tetiğe bir kez basıyorum ve tam yerine koymak üzereyken Layla'nın sesini duyuyorum.

"Bana yalan söylüyordun."

Başımı kaldırdığımda onu banyonun kapısında durmuş, tamamen giyinmiş ve dehşet içinde bana bakarken görüyorum. "Layla!" Şaşırdım. Bir casus olmayabilir ama bir ateşli silahı gördüğünde kesinlikle tanıyabilir. "Ben seni-"

"Duşta mı?" diye soruyor. "Evet, sadece suyu açtım ve kapıyı dinledim. Sanırım hareketlerini nasıl gizleyeceğini bilen tek kişi sen değilsin."

"Tatlım, ben-"

"Kiminle konuşuyordun?" diye sorar. "Ve o bir silah mı?"

Artık beni kurtarabilecek hiçbir yalan yok. Karanlıktan çıkarıldım. Ama belki de gerçek

hala bir şansı var.

"Evet." Başımı salladım. "Evet, öyle. Ama-"

Ama ben sözümü bitiremeden Layla kapıya yöneldi.

Eğitimim devreye giriyor ve o çığlık atmaya çabalarken elimle ağzını kapatarak, tam ona ulaşmadan önce ayağa fırlıyor ve onu kollarımın arasına alıyorum.

"Sakin ol," diye fısıldıyorum, adrenalin anında damarlarımda dolaşmaya başlıyor. Tanrım, şimdi her şey dağılıyor.

Kızgın bir kedi gibi tekmeleyen ve çırpınan Layla'yı yatağa taşıyorum ve onu yatağa bastırıyorum. Avucumun içini sertçe ısırp kan akıtıyor ama ben onu orada tutuyorum. Eğer biri onun çığlıklarını duyarsa, ikimiz de ölürüz. Kim olduğumu, ne olduğumu bilecekler ve Layla'nın da bildiğini ve beni buraya getirdiğini düşünecekler.

"Lütfen sakın ," diye yalvardım. "Sana zarar vermeyeceğim. Ama seni sessiz tutmam gerekiyor. Bunun için özür dilerim."

Bir yastığı kılıfından çabucak çıkarıyorum, sonra elimi ağzından çekiyorum ve kumaşı içeri sokarak ağzını tikiyorum. Elim kanıyor olabilir ama tıkaçı başının arkasından bağlayıp kollarını iki yanına sıkıştırırken kalbim ölüyor.

"Layla, lütfen," diyorum sesimde toplayabildiğim kadar sevgiyle. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama şimdi beni dinlemen gerekiyor."

Ağzındaki tıkaçtan bana "Siktir git!" diye bağırdığını duyduğuma eminim ama sesi bez tarafından bastırılmış.

"Lütfen bebeğim, sadece dinle." Nefesimi yuttum ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu tam da olmasını istemediğim şeydi. "Sana yalan söylediğimi kabul ediyorum. İstemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Şimdi sana gerçeği söyleyeceğim."

Şu anda iki seçeneğim var ve ikisi üzerinde de kontrolüm yok.

Ya Layla'ya söylerim ve o da bana inanır ve söylediğim her şeyi kabul eder. Ya da ona söylerim ve o beni reddedip amcasının tarafını tutar. O zaman geriye tek bir seçenek kalıyor.

Durumumla nasıl başa çıkacağım konusunda. Ve bu seçim beni mahvedecekti.

"Benim adım Taylor değil," diyorum, sesim ağır çıkıyor. "Adım Ryder. Ryder Vance. Amcanı bulup ortadan kaldırmakla görevli bir CIA ajanıyım. Ona ulaşmak için seni kullanmam gerekiyordu. Tanışmadan önce seni haftalarca izledim. Seni kurtarabilmek için sokaktaki saldırını ben ayarladım. O adamlar da ajandı."

Layla'nın gözleri ihanetten kocaman oldu. Kelimelerim dilimde asit gibi.

"Sana ulaşmak için bir yola ihtiyacım vardı. Bana güvenmeni sağlamak için. Amcanın yerini öğrenebilmemiz için sana yaklaşmam gerekiyordu. Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama sonra seninle tanıştım..."

Bu beni öldürüyor. Ağzındaki tıkaçı çıkarmak istiyorum. Onu serbest bırakmak istiyorum. Onu bir şekilde buradan götürmek istiyorum - ikimizin de güvende olacağı ve tüm bu kâbusun ortadan kalkacağı bir yere. Bacakları bana doğru tekmeliyor. Altımda kıvranıyor. Göğüslerini göğsümde hissediyorum ve vücudunun sıcaklığı benimkine yayılıyor. Bu korkunç anda bile onu çırılçıplak soyup becermek istiyorum. Belki onu öyle bir boşaltabilirim ki Meksika'ya indiğimizden beri olan her şeyi unuttur. Bir elimi kalçalarının arasından geçiriyorum ve pantolonunun şeffaf kumaşından sızan nemi hissediyorum. Bu hararetli anda bile vücudu dokunuşumu arzuladığı gerçeğini gizleyemiyor.

"Seninle tanıştım, Layla, ve sana aşık oldum." Bu ona onu sevdiğimi ilk söyleyişim değil ama nedense bu seferki bir itiraf gibi geliyor. "Daha tanışmadan önce benim biriciğim olduğunu biliyordum. Tek yapmak istediğim seni korumak, tatlım. Seni korumak ve hayatımızın geri kalanında seni tüm kalbimle sevmek."

Tanrım, bundan çok daha iyisini hak ediyor.

Boynunu öpecekmiş gibi eğiliyorum ama dudaklarım tenine değmeden hemen önce duruyorum.

Ne yapıyorum ben burada? Bu zavallı kızın tüm dünyasını paramparça ettim ve şimdi de onunla fiziksel temas kurmaya mı çalışıyorum? Bu onun benim üzerimdeki gücü. Ne zaman yakınlaştık içimde tutuşturduğu şehvet.

Onu bırakamam. Bırakamam.

Ama görevimi tamamlamalıyım. Artık geri çekilemeyecek kadar ilerledim.

"Sensiz yaşayamam Layla," diyorum usulca, bedenimi onunkine bastırarak, tıpkı yatakta sevişmeyi yeni bitirdiğimiz zamanlardaki gibi. "Ama aynı zamanda görevimi de bırakamam. Amcan bir zorba. Gitmek zorunda."

Kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum. Bu konuşmaya hazırlıklı değildim. Şimdi değil.

Gözleri okunmuyor. Korku mu? Nefret mi? Daha fazla ihanet mi?

Söyleyemiyorum ve bu beni parçalıyor.

"Eğer hedefimi tamamlarsam, Layla, ajanstan ayrılabilirim. Normal bir adam olabilir ve seninle normal bir ilişki yaşayabilirim. Seni incittiğimi biliyorum ve çok üzgünüm. Ama seni her şeyden çok seviyorum. Bunu bilmelisin."

Tepkisi ağzındaki tıkaç tarafından bastırıldı. Bileklerini serbest bırakıyorum ve hareketsiz kalıyor.

"Şimdi ağzındaki tıkaçı çıkaracağım, tamam mı? Tek istediğim çılgılık atmaman. Çünkü eğer bağırırsan ve kimliğim açığa çıkarsa, tek bir seçeneğim olacak..." Artık acıdan başka bir şey hissedemiyorum. Acı. Kendimden ve ona yaşattıklarımından iğreniyorum. "Seni öldürmek zorunda kalacağım."

EPILOGUE

LAYLA

ÜÇ GÜN SONRA... TEK

GÖRDÜĞÜM SIYAH.

Oda ıslak ve küf gibi kokuyor.

Kalbim kulaklarımda davul gibi çarpıyor. Nabzımı parmaklarımda hissedebiliyorum.

Nefesim sıcak ve başımı örten kapüşonun altında sendeliyor. Buraya gelmeyeli ne kadar olduğunu söyleyemem... Buranın neresi olduğunu bile söyleyemem. Tek bildiğim amcamın evi olmadığı ve benim dairem olmadığı.

Birkaç gün geçtiğini ve Meksika'da olanlardan beri Taylor'ı -ya da sanırım Ryder'ı demeliyim- görmediğimi biliyorum.

Uyandığımda tekrar yatağımda onun yanında olmayı, omzumda onun dokunuşunu hissetmeyi ya da beni kollarıyla sararken onun rahatlatıcı kokusunu duymayı bekliyorum. Bunun yerine, bileklerimde başka erkeklerin ellerini hissediyorum, beni bu odadan banyoya götürüyorlar ve sonra bir tür suçlu gibi tekrar bağlanmak üzere bu sandalyeye geri getiriyorlar.

Taylor'ın görevi başarısız mı oldu?

Rakip bir kartel tarafından mı yakalandım?

Ağzımdaki tıkaçı çıkardığında çığlık atmadım. Dehşete kapılmıştım ve bana yalan söylediğini itiraf etmesine rağmen ona inanmak istiyordum. Bunu çok istiyordum. Kalbimdeki acı dayanılmazdı ve onun hâlâ aşık olduğum adam olabileceğine dair umutsuzca bir umuda tutunmaya çalışıyordum.

Ne kadar korkmuş ve ihanete uğramış hissetsem de ona olan sevgim her şeyin önüne geçti ve onu affettiğimi söyledim. Ona olanlardan, yapmak üzere olduğu asla bahsetmeyeceğimi ve birlikte olduğumuz sürece mutlu olacağımı söyledim.

Gülümsedi. Ben ağladım. Öpüştük. Seviştik. Sonra silahını aldı ve aşağı indi.

Ve bu onu son görüşüm oldu.

Bir saatten kısa bir süre sonra bir grup adam içeri girdi, bu çantayı yüzüme fırlattı ve beni bir arabaya taşıyıp götürdüler.

"Biri bana neler olduğunu söyleyecek mi?" Feryat ediyorum, çığlığımın gücü boğazımı ve ciğerlerimi yakıyor. "Hangi cehennemdeyim ben!?"

Şimdi anlıyorum ki yanlış bir karar vermişim.

Çenemi asla kapalı tutmamalıydım.

Casusluk dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama oyuna getirildiğimi anlamaya başlıyorum. Ben onun planının büyük makinesinde sadece tek bir dişliyim ve bana söylediği hiçbir şeyde ciddi değildi. Beni hiç sevmedi. Beni sadece seks için ve amcama ulaşmak kullandı. Ve hepsi bu.

Beni kurtarmak için geri gelmeyecek. Artık tek başımayım.

Ve gözlerimden yaşlar dökülmeye başlayıp yüzüme örtülen bezi ıslatırken, kalbimin kırılmaya başladığını hissediyorum.

"Ryder..." Ağlıyorum.

Ağlamamalıydım. Beni kurtarmak, hayattaki görevi olduğunu söylediği gibi beni korumak için burada olmadığı için üzülmemeliyim. Ama üzülüyorum.

Hayatımda hiç olmadığım kadar alçaldım.

Aldatılmak, bu acımasız, buz gibi ihanetin yanında hiçbir şeydir.

Kendimi onun gerçek olduğuna inandırdım. Kendimi kısıtlamadan onu sevmeye bıraktım ve onun da beni sevdiğine gerçekten inandım. Ona her baktığımda kendimi dingin, huzurlu ve aziz hissediyordum. Her dokunuşuna, benimle konuştuğunda sözlerinin verdiği hisse ve bana hayatındaki en önemli şeymişim gibi sarılmasına aşıktım. Ve gözlerimin içine böylesine yoğun bir şekilde bakması kalbimi dolu ve canlı hissettirdi.

Şimdi sadece boş. Ben .

"Hey!" diye tekrar bağıryorum. "Çıkarın beni buradan!"

Sert bir metal gıcirtısı kulaklarımı delip geçerken bir kapı açılıyor ve içinde bulunduğum odayı neredeyse baş örtümü delip geçen sert bir ışıkla dolduruyor. Yaklaşan ayak seslerinin güçlü sesini duyuyorum ve panik yapmamaya çalışıyorum.

"Bayan Rodriguez," diye homurdanıyor sert bir erkek sesi. "Taylor Jordan olarak bilinen adamla ilişkiniz nedir?"

"Taylor Jordan?" Meydan okurcasına cevap verdim. "hiç duymadım."

Neden hala onu koruyorum? Bunun için mantıklı bir sebebim yok. Bana yaptıklarından sonra olmaz.

Ancak bu soruyu kendime sormam çok saçma. Cevabını biliyorum.

Onu hala seviyorum.

"Bize yalan söyleme!" diye çıkışıyor başka bir adam. "Birbirinizle görüştüğünüzü biliyoruz. Şimdi bize onun nerede olduğunu söylemeniz gerekiyor!"

"Cehenneme git!" Ben de karşılık verdim. Sesleri Amerikalı gibi geliyor. Kesinlikle Meksikalı değiller, bu da kartel fedaisi olma ihtimallerini düşürüyor. Risk almaya karar verdim. "Beni burada tutamazsınız! Haklarımı biliyorum! Bana telefonumu getirin!"

"Bize Taylor Jordan'ın nerede olduğunu söyleyin, sonra telefon görüşmenizi yapabilirsiniz. O zamana kadar seni burada tutacağız."

"Cehennem gibisin!" Öfkelendim. "Sana söyledim, Taylor Jordan diye birini tanımıyorum!"

İçimden öfke ve hiddet akıyor. Beni savunmak için burada bile olmayan bir adamı savunuyorum. Korumam olduğunu iddia eden ama bu adamlar her kimse beni yakalamalarına izin veren bir adamı.

Kendimi her zamankinden daha fazla ihanete uğramış hissediyorum ama ona olan sevgim de mümkün olduğuna inandığımdan çok daha fazla. İki çelişkili duygu beni yok etmek için fazla mesai yapıyor.

"Koruduğunuz adam tehlikeli," diye gürlüyor bir ses. "O ulusal güvenlik için bir tehdit. Size söylediği her şey yalandı. Onu bulmamıza yardımcı olacak bir şeyler verin, sonra gidebilirsiniz. Söz veriyoruz, Bayan Rodriguez."

"Saçmalık!" Şak diye söyledim. Ama öyle mi?

Eğer Taylor ilişkimiz hakkında bana yalan söylediye - eğer sırf beni kurtarmaya gelebilmek için saldırımı planladıysa - amcamın evinde söylediği her şeye neden inanayım ki? Belki de rakiplerini ortadan kaldırmak için diğer kartellerden biri tarafından tutulmuş bir paralı askerdir.

Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Zihnim dönüyor.

Taylor bir sorun. Burada olmamın ve dağılmamın sebebi o, ama aynı zamanda çözüm de o. Tüm bunları ortadan kaldırması için ona ihtiyacım var. Beni daha iyi yapmasına.

Ama o gitti. "Bayan

Rodriguez-"

"Git buradan!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Başımı eğiyorum, bileklerimdeki fermuarlar tenimi ısıyor ve uykusuzluktan bitkin düşmüş bir halde öne doğru eğiliyorum. Bir sessizlik oluyor, sonra adamların uzaklaştığını duyuyorum. Kendimi sakinleştirmek için nafile bir çabayla nefes nefese kalıyorum, geleceğimin ne getireceğine dair korkunç düşüncelerle savaşıyorum. Ama kalbim o kadar sert atıyor ki sanki göğüs kafesimden dışarı çıkmaya çalışıyor.

Başka bir ayak sesi duyuyorum ve neredeyse birinin beni öldürmeye gelmesini umuyorum. En azından o zaman ıstırabımdan kurtulmuş olurum. Bu noktada Taylor'ı bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum, o halde yaşamak için neyim kaldı?

Boğazımda acı dolu bir hıçkırık yükseliyor ve ayak sesleri yaklaşırken boğuk bir çığlık atıyorum.

Sert zeminde yavaş, basit çizikler.

Birinin varlığının yakınımda durduğunu hissediyorum, sonra bir el çantayı kavıyor ve başımdan kaldırıyor.

Işık kör edici ve acıyı uzak tutmak için hemen gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Sonra onun sesini duyuyorum.

"Benim, Layla. Buradayım."

Kalbim yerinden fırladı.

"Taylor!" Nefes nefese kaldım. "Yani Ryder!?"

Gözlerimi açıyorum, önümde duran devasa figüre bakarken görüşüm bulanık ve sisli. Yüzünü seçemiyorum ama seçmeme de gerek yok. Vücudunu, orantılarını, duruş şeklini tanıyorum. Ve şimdi, burnumu kapatan torba olmadan, onun kokusunu alıyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Benim, tatlım."

Arkama geçti ve bağlarımı keserken bir şangırtı duydum. Öne doğru düşünüyorum ama güçlü kollarıyla beni yakalıyor. Hiç düşünmeden yumruklarımı göğsüne indiriyorum, içimdeki üzüntüyü, öfkeyi, aldatılmış olmanın acısını dışa vuruyorum. Ve Ryder beni durdurmaya bile çalışmıyor.

"böyle," diye . " değil. Bunu hak ediyorum, aşkım."

Sevinç ve umutsuzluk beni ele geçiriyor ve bacaklarım tutmuyor ama Ryder yine beni yakalıyor ve tutuyor. Beni kendine çekiyor ve kucaklıyor, ikimiz de birbirimizi içimize çekerken beni alnımdan nazikçe öpüyor.

"Çok üzgünüm, Layla. Yapabileceğim bir şey yoktu. Teşkilat sana güvenebileceklerinden emin olmak için seni test etmek zorundaydı. Birlikte olmamıza izin vermelerinin tek yolu buydu."

Çenem düştü. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, görüşüm hâlâ bulanık ama daha iyi. Şimdi yakışıklı yüzünü seçebiliyorum ve daha önce ondan hiç görmediğim bir duyguyu görüyorum: utanç.

"Bu... tüm bunlar bir test miydi?" Şok olmuş bir şekilde sordum. "Sadakat testi mi?"

Ryder üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Evet. Ama sorun değil, Layla. Sen geçtin."

BEŞ YIL SONRA.

Vücudumu saran heyecanla kapıya bakıyorum.

Her an burada olabilir. Geleceğini söylemişti. Söz vermişti. Ve Ryder bana verdiği hiçbir sözü tutmadı. Bir kere bile.

Bütün gün dükkânda çalıştım, yeni kız Cammie'ye kasayı nasıl kullanacağı ve suluboya sergisini nasıl düzenleyeceği konusunda eğitim verdim. Bu sabah evden çıktığımdan beri kocamı görmedim ama yakınlarda bir yerde olduğunu biliyorum. İzliyor, bekliyor. Gözünün önünden ayrılmama asla izin vermiyor.

Ona olan arzum hiç azalmıyor. Bütün gün, her gün onu istiyorum.

Bana nasıl baktığını, o güçlü kollarını, geniş omuzlarını ve belimi kavrayıp vücudumu tarayan o sert ellerini düşünmeden edemiyorum. Beni ne kadar çok istediğini seviyorum. O da benim onu ne kadar istediğimi seviyor. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamayan bir çift şehvet düşkünü hayvan gibiyiz.

Beş yıl önce CIA'in tanık koruma versiyonuna transfer edildik. Teksas'ı geride bırakıp Utah'ta Crag Valley adında küçük, karlı bir kasabaya gittik. Ryder tam zamanlı korumam olmak için ajanstan ayrıldı. Onun dışarıda olduğunu, gözlerinin üzerimde olduğunu ve silahını beline soktuğunu bilmek, bana olağanüstü bir başarıya ulaşan kendi sanat malzemeleri mağazamı açmam için gereken gücü ve cesareti verdi.

Yalan söylemeyeceğim; Meksika'da olanları tamamen atlatmam birkaç haftamı aldı. Ne kadar çabalasam da ihanete uğramışlık hissi hala oradaydı, bu yüzden kendimi ona bağlı tutarak onunla savaştım. Ona küçük bir örümcek maymunu gibi yapışmıştım, gittiği her yere sanki doğrudan ona yapışmışım gibi gidiyordum. Tek yaptığımız sevişmek, yemek, uyumak ve tekrar sevişmektir. Çok geçmeden aşkımız her şeyin önüne geçti.

Artık suskunluğum kalmamıştı ve bir kez daha tamamen onun olmuşum.

Her şeyin nasıl başladığını bilselerdi bazı insanlar ilişkimize katılmayabilirdi. Nasıl bir çift olduğumuzu. Ama benim umurumda değil. Kocam bana yakınlaşmak için biraz alışılmadık yöntemler kullandı. Ne olmuş yani? Belki bana olan saplantısı insanların "normal" olarak gördüklerinin ötesine geçiyor, ama "normal "in ne olduğunu kim söyleyebilir ki?

Benim için önemli olan tek şey aşkımız. Şiddetli, tutkulu ve her geçen gün daha da güçleniyor. Beni uyurken izlediğini biliyorum. Kişisel zulası için iç çamaşırlarımı çaldığını biliyorum. Nereye gidersem gideyim beni izlediğini biliyorum. Ve ben bununla iyiyim. Ona olan aşkım asla solmayacak.

Kapının zilinın çaldığını duyuyorum ve Ryder'ın dükkâna girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Cammie kasadan başını kaldırıyor ve gözlerindeki parıltıyı görüyorum. Onun seksi olduğunu düşünüyor. Çoğu kadın onun tepkisini kıskanırdı. Sahiplenici. Ama benim için sorun değil. Onun seksi olduğunu düşünmemesi için deli olması lazım. O bunun tanımı. Ve bana tamamen sadık olduğunu biliyorum. Endişelenecek neyim var ki?

Hiçbir şey. O benim, ben de onun.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" Cammie fırsat bulamadan ben sordum.

"Evet, ben arıyordum bir özel renk yağlı boya.

Patlıcan menekşesi. Sende var mı?"

Sesindeki sertlik beni bir motorun çalışması gibi ateşliyor. Öğle yemeğinden hemen sonra olmasına rağmen sabahtan beri onu çok özlüyorum.

"Sanırım var," diye cevap veriyorum, tezgâhın arkasından çıkarak. "Ama sanırım arka odada. Henüz raflara stoklamadık. Size göstermemi isterseniz...?"

Cammie bana bakıyor, ne yaptığımı merak ediyor. Onu görmezden geliyorum.

"Bu harika olur." Ryder gülümsüyor.

Onu arka odanın kapısına götürürken kalçalarımı sallıyorum. Onun için böyle küçük bir şekilde bile olsa gösteriş yapmak beni deli gibi tahrik ediyor. Sanırım gözlerinin üzerimde olmasını seviyorum.

Kapıyı açarken ona "Bu taraftan," diyorum. O üzerime gelmeden önce kapıyı arkamdan kapatmaya ancak zamanım oluyor.

Bir elini gömleğimden yukarı kaydırarak göğsümü avuçluyor, diğer eliyle de kilidi çevirerek mahremiyetimizi güvence altına alıyor.

"Sana , değil mi?" diye kulağımı tırmalıyor. "Bir gün seni istediğim zaman alabileceğim bir arka odan olacaktı."

Dudaklarını boynumun yumuşak tenine bastırıyor, nefesinin sıcaklığıyla içimi ısıtıyor. "Bütün gün seni özledim. Seni görememekten nefret ediyorum."

"Bunca zamandır seni izliyordum," diyor şeytani bir gülümsemeyle.

"Seni piç," diye şaka yapıyorum.

"Hey, ben senden daha zor durumdayım."

Tek bir çekişle pantolonumu dizlerime kadar indiriyor. Nefesim kesildi. "Nasıl anladın?"

"Şey," diyor elini karıncalanan kalçalarımın arasına sokarken yavaşça, "sen çalışırken bütün gün seni izlemek zorunda kaldım. Dünyanın en kötü alay konusu gibi."

"Öyle mi?" Bir parmağını nazikçe girişime sokarken inliyorum. Ryder çok güçlü ve sert olabiliyor ama aynı zamanda her okşayışında çok yumuşak ve şehvetli de olabiliyor. "Kamyonun içinde kenarda mı ?"

Bana sürtünüyor ve çelik bir yumruk gibi sertleşmiş sikinin karnımın alt kısmına bastırıldığını hissediyorum. "Saatlerce," diye homurdanıyor. "Seni sert ve hızlı bir şekilde becereceğim, küçük kız. Çünkü şu anda dayanamayacağımı biliyorum."

"Sorun değil, baba." Ereksiyonunu çıkarıp bacaklarımın arasına bastırırken gülümsüyorum. "Tek ihtiyacım olan sensin. Onu bana ne zaman verirsen."

"Bu gece eve döndüğünde seni maraton gibi sikeceğim," diyor girerken kulağıma. Isırıyorum

Ağlamamak için kendimi onun omzuna bıraktım. Cammie burada olanlardan şüpheleniyor olabilir ama benim onayına ihtiyacı yok.

"Oh, lanet olsun evet," diye miyavlıyorum, beni dövmeye başladığında harika, altın hissi seksimden yayılıyor. Tıpkı ilk seviştığımızda yaptığım gibi, kolanının gerginliğini hissediyorum. İçimde derinlere iniyor ve dudaklarımı ağzıyla sarıyor, dilini ilkel bir kucaklamayla benimkine bastırıyor.

Kollarımı geniş omuzlarına doluyor ve parmak uçlarımla kaslı sırtını kavriyorum, deliğime ateşli bir öfkeyle çekiçle vururken ona yapışıyorum.

"Çok güzel baba," diye sızlanıyorum, muhteşem bir boşalma olacağını bildiğim şeye çoktan yaklaşmışım. "Hoşuna gitti mi?"

"Bayılıyorum," diye hırılıyor, beni daha hızlı beceriyor. İçimde şiştiğini, beni daha da gerdiğini hissediyorum. "Sen benimsin, bebeğim. Sen bana aitsin."

"Evet." Başımı sallıyorum ve bir elimle taşaklarını avuçluyorum. "Senin, baba. Şimdi bana dölünü ver. Sana ait olduğumu göster bana."

"Tanrım, bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diyor dişlerini sıkarak.

"Elbette seviyorum. Ve benim de bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun." "Biz birbirimiz için yaratılmışız."

"Evet," diye inledim. "Şimdi onu bana ver."

"Aferin kızıma," diye soluk soluğa bağırıyor, siki içimde esniyor. "İyi...kız."

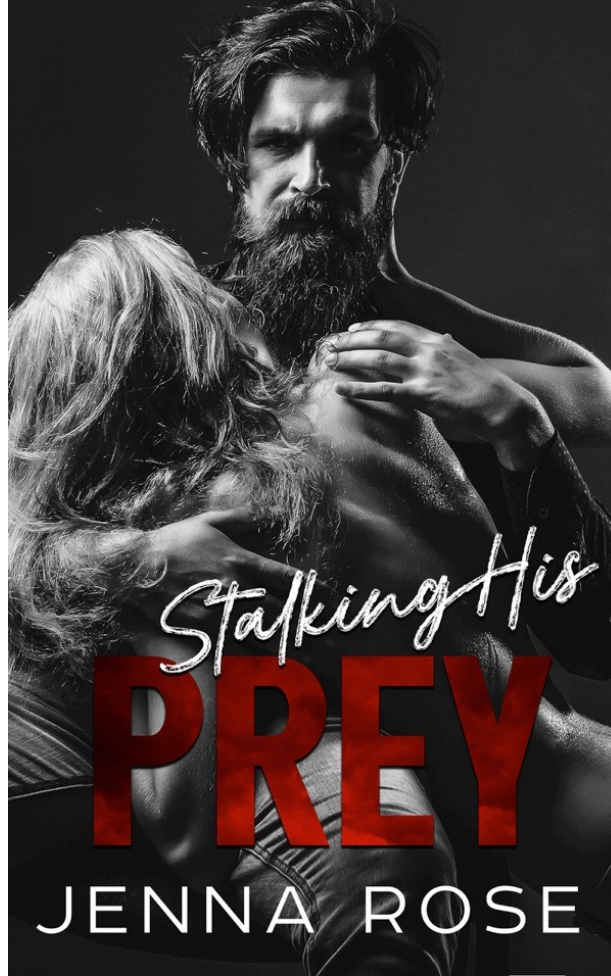
Vücudu titriyor ve beni kapıya yaslıyor, siki esniyor ve beni tamamen doldururken dölünün sıcak, yapışkan spreyini hissediyorum. Onunla birlikte ben de boşalıyorum, boşalması kalçalarımın aşağı dökülürken başımı göğsüne gömüyorum ki bu çok büyük bir tahrik.

Sahibi olduğum sanat malzemeleri dükkânının arka odasının karanlığında karşılıklı tutku içinde kıvranıyoruz.

"Seni seviyorum Ryder," diye inliyorum. "Ben de seni seviyorum, Layla."

Hayatımız bir fantezi. Ryder'ın yoktan var etmeme yardım ettiği bir fantezi. Ve eğer son beş yıl bana bir şey öğrettiyse, o da dünyada onunla birlikte fethedemeyeceğimiz hiçbir şeyin olmadığıdır.

Son

ŞİMDİ OKUMAK İÇİN TIKLAYIN!

Avını Takip Ediyor

Penelope. Benim meleğim. Benim acı veren bağımlılığım.

Ona olan takıntım iki ay önce başladı. O zamandan beri, ruhumun derinliklerine taşınmaz bir çapa gibi kazıldı. izliyor, zamanımı bekliyor, uzaktan seviyor, harekete geçmek için mükemmel anı bekliyordum.

Bu beni sapık yapar mı? Kesinlikle.

Umurumda mı? Kesinlikle umurumda değil.

Suçlanması gereken kişi Penelope. bilmediğimi sandığı gizli bir arzusu var, ama ona ihtiyacı olanı vermek için bir planım var. Ve bunu yaptığımda, bu onu sonsuza dek benim yapacak.

Yazarın Notu: Bu aşırıya kaçan, anlık bir aşk, Saplantılı, ağzı sulandıran bir alfa ve masum bir kadın kahramanı takip eden lezzetli, müstehcen bir romantizm. Bu, buharlı sahneler, yoğun aşk ve görkemli bir HEA ile dolu saf bir kaçış. Eğer eğlenceli ve Pislik, bulmuşsun!

[Şimdi Okumak İçin Tıklayın!!!](#)

MORE JENNA ROSE

[Jenna Rose Amazon'da](#)

[Jenna Rose Facebook'ta](#)

[Bültenime kaydolun 'uma](#)

[TikTokkatılın](#)

Kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün. Biz yazarlara gerçekten yardımcı oluyor!

Copyright © 2024 by Jenna Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

